

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

Baggesen, Jens.

Titel | Title:

Ungdomsarbeider.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : J. F. Schultz, 1791

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

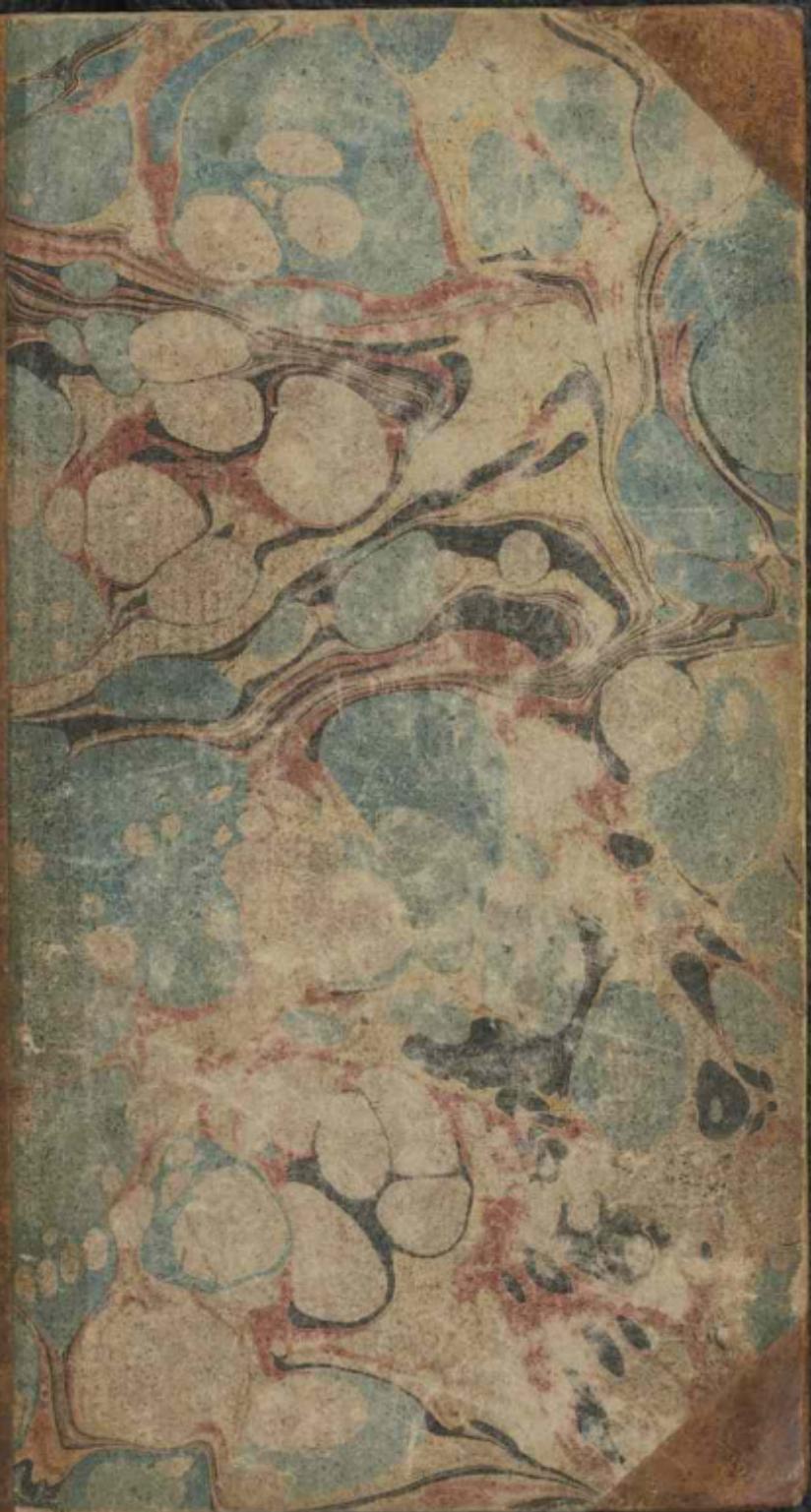
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





53,192 Ex. 2

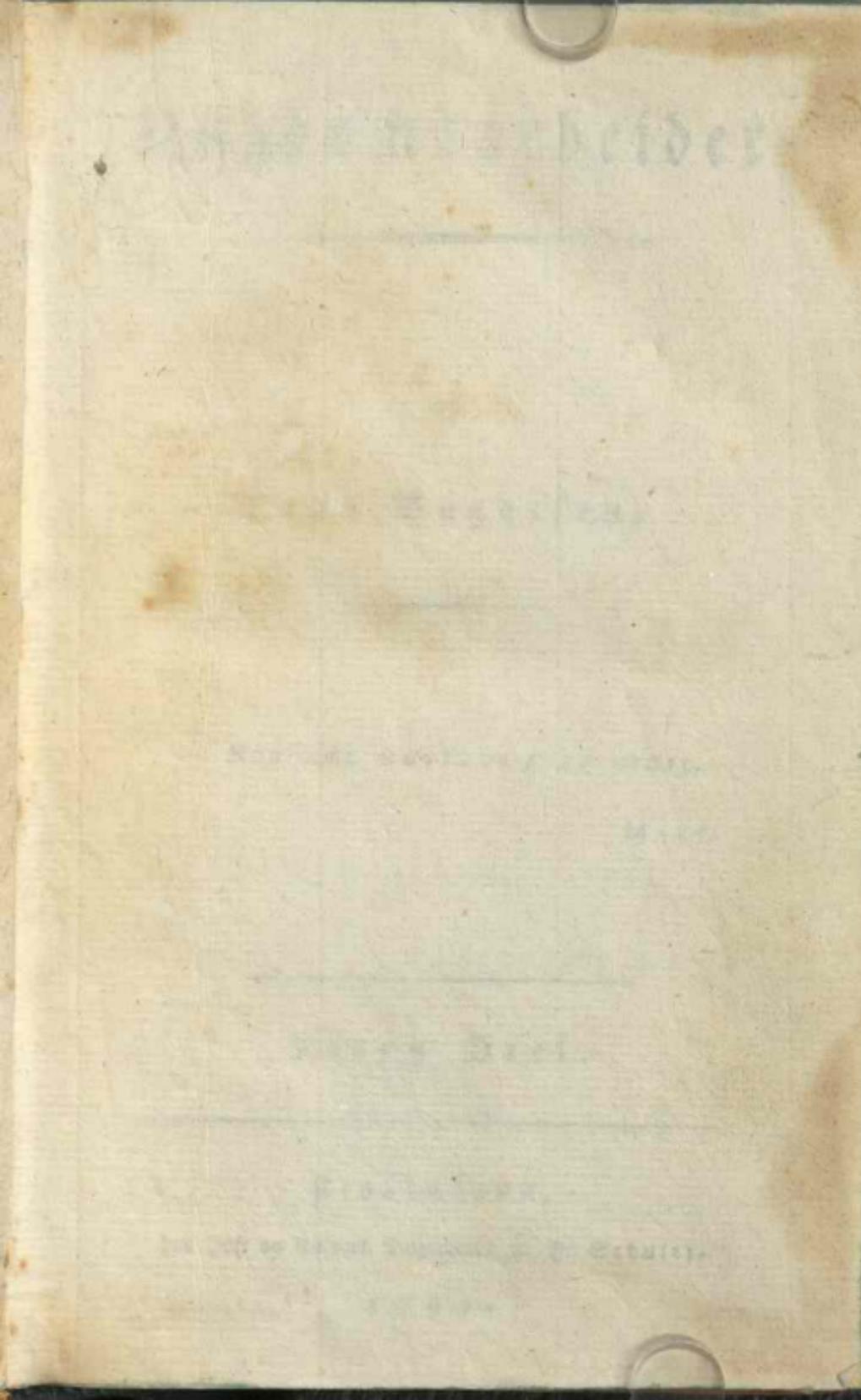
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

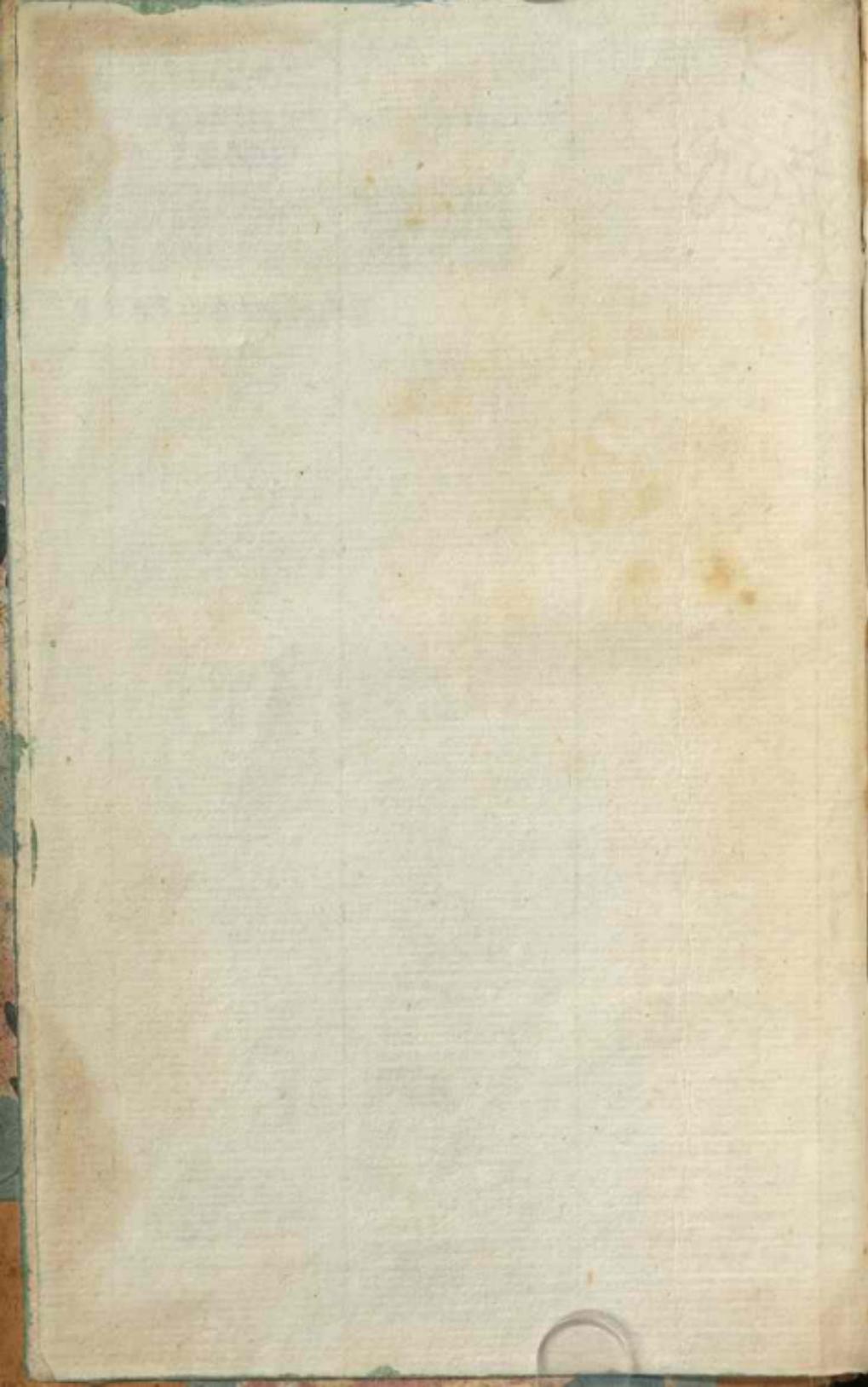


115308040632

+REX







Ungdomsarbeider

af

Jens Baggesen.

— *Nos haec novimus esse nihil.*

M A R T.

Aanden Deel.

Kopenhagen,

hos Høf og Univers. Bogtrykker J. G. Schulte;

1791.



Forerindring.

Den Samling af saa forkiællige Stykker, som
de, nærværende Bind indeholder, kan umueligen
alt i alle Henseender være skrevet for alle. For-
satteren har vel overalt kun havt eet eeneste Ho-
vedøiemeed, nemlig Opsyldelsen af Musernes Lov:

at nytte og moere; men dette Diemeed deeler sig i mangfoldige underordnede Hensigter, hvoraf hin og denne henhører meer eller mindre enten til den første eller til den anden Taale.

Snart vender Musen sig til den rige Lediggænger, snart til den fattige Arbeider, snart for at vække, snart for at dysse, snart i bedrøvet og snart i muntert Lune. Nu er det en nytlig Sandhed, den vil anbringe, nu en Misbrug, den vil giøre opmærksom paa; stundom er det en Last den vil fremstille til Afstye, stundom en Fordom, den vil giøre latterlig; undertiden er det blot en Taare, undertiden blot

et Smil, den vil aflokke — ofte, og alleroftest
er det, som vor Holberg siger:

"For Folk ei eene, men for Sproget at polere."

Denne Forskjællighed i Hensigter, og deraf fly-
dende Forstiel i Maaden at efterstræbe deres Op-
naaelse paa, maae naturligvis frembringe en
Afvexling, der i Allmindelighed har sin Behage-
lighed; men ogsaa foraarsager, at den enkelte Læ-
ser ved eet Stykke mindre end ved et andet, og
ved nogle maaskee aldeles ikke, finder sin indivi-
duelle Smag og Følelse tilfredsstillet.

Der er imidlertid een Synspunkt, hvorfra
alle Læsere kunde betragte hele Indholdet af den

meest blandede Samling, den nemlig, hvorfra
Forfatteren betragter alle sine Læsere: Spro-
get, det eeneste han har tilfælles med alle, og
alle med ham. Men hvor lidet er deres An-
tal, som læse Bøger for Sprogets Skyld, uag-
tet det upaatvivleligen i alle Digterværker er det
vigtigste! Der hører maaßke den yderste Grad
af Forfinelse i Cultur og Smag til at danne
dette skarpe logiske Øie, hvis Blif opdager meer
end Hovedtraadene i Slutningers og Ideers
Sammenbindelse, og dette kielne musikaliske Øre,
hvis Nerver rystes ved den sagteste Besiraanden og
mildeste Henriksen i Perioder og Tonesald. Og

dette

dette Smagens jeg veed ei hvad, denne fine
Formtaft er vel neppe uddannet endnu hos os,
uagtet vort Modersmaals overordentlige, maaßke
med intet andet Sprogs lignelige, Naturynde
gior denne Dannelse lettere, end hos noget an-
det Folk, hvis Tungemaal jeg kiender.

Tydsland eier en Lessing, en Wieland og
en Voß, og i disses udodelige Værker denne
finere Sprogsfølelse, denne Gratiernes Critik,
denne sieldne Urbanitet, som man troede nedgra-
vet under Athenens Ruiner, men man glemme
ikke, at Tydslands Genius vælger sine Mestere
til Opsærelsen af Smagens Tempel mellem hun-

drede, medens Dannemarks ledet iblandt ti.
Med lige Antal af Arbeidere, under lige heldige
Omfændigheder, vilde den hyperboreiske Apollo
maastee have faaet sit Tempel fuldendt før en-
hver anden; thi neppe kunde nogen giøre sikrere
Regning paa alle Musers Understøttelse.

Det er derfor, at jeg i alle mine ubetyde-
lige Forsøg meget mindre har seet paa hvad
end paa hvorledes — mindre paa Materien
end paa Indklaedningen af det jeg vilde sige.
Jeg aflagger med inderlig Fryd den oprigtige
Tilstaaelse, at det er Sproget, man har at takke,
hvis Samlingen af alle disse Stykker ikke skulde

være uden al Værd — og maatte Folgen af deres Giennemlæsning blive den, at man blev sige-gyldig mod deres Forsatter; men, uden at mærke det, varmere for det Sprog, han skriver, vilde jeg finde mig meer end lønnet for den Moie, hvormed jeg har udarbeidet dem.

Maatte alle vore danske Skribentere, og især de Digttere, hvis Evner saa langt overgaae mine, besidles af den Omhue for Sproget, som jeg eene skylder den Ære, een og anden Gang at være bleven talt iblandt dem! Maatte de blive meer og meer opmærksomme paa den Skat, de besidde i deres Modermaal, og maatte de

ester Sange, som vor Thaarups Hymne, finde
sig belønnede i dets Taknemmelighed!

Man tilgive mig denne lille Udsværelse af
en virkelig Videnskab, der aldrig — trods alle de
uvenlige falske Beskyldninger man har giort mig —
kiølnes i mit Hjerte. Maaskee elsker jeg dorfor
ikke mindre mit Fædreneland, fordi jeg kun el-
sker det elskværdige deri, og finder at en danske
Mangel er ikke mindre en Mangel, fordi den
er dansk. For i Korthed at afslægge min Troes-
bekiendelse i denne Materie, maae jeg tilstaae,
at jeg holder Sproget for det eeneeste væsentlige,
hvorved Naturen skiller een Nation fra en an-

den

den — og fra denne Naturside betragtet finder jeg mit FødeLand elskeligere end alle dets Nas-
boeriger. Jeg holder Sproget for et Lands
Siel, og finder derfor, at man aldrig nok som
kan befordre dets Dyrkelse, saa meget mindre,
da man derfra umueligen kan affondre Indfly-
delsen paa alt det øvrige. Hvor let, hvor be-
hagelig, hvor belønnende vilde denne Siels Dyr-
kelse blive hos os! O! naar man engang i alle
Landets Skoler lærer Danst! naar man engang
lærer overalt at udtale det! naar almindelig Op-
lysning engang fremviser det i al dets Unde!
O! jeg er vis paa at Gratierne selv, hvis de

af Europas levende Sprog skulde vælge sig eet
til Morgendragt, esterat have speilet sig med
alle de andre, da vilde beholde det Danske; og
vor Schulzes Dom om dets musicalste Fortrin
fuldender min Overbeviisning, at alle Sanggud-
inder i det vilde vælge Ord til deres Melodier.

Ungdoms-

Ungdomsarbeider.

Aanden Deel.

anglo-dreamer.com

Indhold af anden Deel.

<u>Emma</u> , et Digt i fem Sange	=	=	Pag. 1	
Dremmene	=	=	=	67
Den sovende Semire	=	=	=	73
Orphens og Eurydice	=	=	=	79
Lenardo og Blandine	=	=	=	84
Ludvigs Gienfærd	=	=	=	105
Alf og Lyna	=	=	=	111
Hørvandlingen, eller Wondernes Frihed		=		114
Roserne	=	=	=	120
Digterviise	=	=	=	125
Hvad jeg synger og ikke synger		=		129
Da jeg var lille	=	=	=	134
Morgensang	=	=	=	137
Hælbredelsen	=	=	=	142
Den glade Lycas	=	=	=	145
Violin	=	=	=	149
<u>Selvindbydels</u>	=	=	=	153

Gordens Lethe	:	:	:	155
Skaal for den Elstede	:	:	:	158
Den beste Verden	:	:	:	161
De Skionnes Skaal	:	:	:	165
Maadens Skaal	:	:	:	168
Sang for Muserne	:	:	:	170
Selstabbsang paa Kongens Fødselsdag			:	175
Sang for Freden	:	:	:	182
Dans Tranqvebar Bise			:	186
Sandserne	:	:	:	191
Til Serene	:	:	:	193
Horaz og Lydia	:	:	:	194
Til Venus	:	:	:	197
Seilladsen	:	:	:	200
Lydia	:	:	:	202
Trosten	:	:	:	206
Til Psycharion	:	:	:	210
Palmines Emil	:	:	:	212
Hymne til Smør	:	:	:	215
Jubelsang til Ballademesteren	:	:	:	221
Til Dydens Ven ved Bergers Dod	:	:	:	227
Til Danmark ved Gerners Flig	:	:	:	229
Til Vogen	:	:	:	230

E m m a ,

et Digt

i f e m S a n g e .

10 11 12

13

14 15 16 17

E m m a .

Første Sang.

O ! du , mit Haab, min Fryd, min Sang,
Min Siels tilbedede Veninde !
Sig, kan min Harpes svage Klang
En Adgang til dit Hjerte finde ?
Kan Musens stille Harmonie
Dig, Elste ! haabe mildt at røre ?
Vil du dens kielne Svermerie
Med sympathetisk Bellyst høre ?
Kan den opfylde dette Bryst ,
Hvor sig min hele Himmel hæver ,

Hvorpaa min Tanke henrykt bæver,
Med Tusinddelen af sin Lyst?

Naar ingen Oval min Siel betynger,
Fordi du smilte til mig ned;
Naar om lyksalig Kierlighed
Jeg drukken af min Bellyst synger,
Og drømmer mig i Glædens Hjem,
Imellem smilende Camener,
Og seer de høitidsfulde Scener,
Og fuld af Ild udmalet dem;
Og i hver yndig Elsterinde
Kun søraber at beskrive Dig,
Naar seien, som Kierligheds Gudinde,
Du med dit Smil bestraaler mig,
Kan du da kiende svagt igien
Et Glimt af dine Yndigheder,
Lig Duggens Blink, naar Solen spredet
Sin Glæds paa Engens Græsstraæe hen?
O! vil du see hvært Træk, hver Tanke,

Gom

Som sand og stien udmærker sig,
 Og troe, Camenerne dem sanke,
 Som Vier af en Blomst, af Dig;
 Og i hver riktig Tone høre
 En Gienlyd af den Harmonie,
 Hvormed du tryller tit mit Øre
 I Glædens egen Melodie;
 Og vil du ei med Haan foragte,
 Maar Tiden kieder dig engang,
 Den ubetydelige Sang,
 Dig i sin Nius min Elskov bragte;
 Men venlig Skenke Bisalds Smil
 Til Sangerindens svage Toner,
 Jeg ei min Lon bortbytte vil
 Med alle Seclers Laurbærkroner!

I hine ridderlige Dage,
 Hvis Eventyrer jeg med Flid
 Mig falder ofte froe tilbage

Fra spæde Barndoms Legetid,
 For mig igien om alt at minde,
 Som den gang sedt henrykte mig,
 For, medens mine Taarer rinde,
 At tænke, jeg var lykkelig,
 Da intet tyngede mit Hjerte,
 Mens stolt jeg paa min Kiephest reed,
 Og ingen Sorg, og ingen Smerte
 Paa Kinden lokked' Taarer ned;
 Da Hvelvingen og Kirkemuren
 Var' eene Grændser for min Noe,
 Mens rundt omkring mig al Naturen
 For Resten spogte, sang og loe,))
 Der var engang i Lydflands Rige
 En Keiser, ædel, viis og god,
 Som i særdeles mange Krige
 Beviste vidt og bredt sit Mod;
 Man kaldte ham den Store, — somme
 Paastod', han kaldtes saa med Net;

Og

Og havde Grund til deres Domme.

Mit Eventyr skal vise det.

Han hersked' over mange Lande
 Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord;
 Kort, Fierdeparten af vor Jord
 Bestyrede hans eene Pande;
 Men i hans hele Herredom,
 I alle dettes Slotte, Stæder,
 Blandt alle disse Herligheder,
 Saae man fra Hamborg indtil Rom,
 Hvorhen man ogsaa vilde kige,
 Dog ei hans skionne Datters Lige;
 Og den, som eengang hende saae,
 Lod Cöln, Paris og Pavens Sæde,
 Naar han kun hende kunde faae,
 I Jordens synke ned med Glæde.
 Saa, naar i eensom Aftenstund,
 Jordybet i sit Hiertes Tanker,
 Ved Maanstein i den stille Lund

Din Elster, o Seline! vanker,
 Og med fortryllet Die skuer
 Den stiernefulde Himmels Pragt,
 Mens Hjerte, Siel og Tanke luer
 Ved evig Guddoms folte Magt;
 Da sukker han: du store Skaber!
 Den hele Jord maae være din,
 Den hele Himmel glad jeg taber,
 Lad kun Seline blive min!

Bed Keiser Carl den Stores Hof
 Var tolv Aglajer og Thalier,
 Som hver gav overslodig Stof
 Til Hymner og til Elegier.
 Hver var uskyldig, hvid og slein,
 Som Lilien i Blomsterdalen,
 Og hver et Monster for sit Kion.
 Naar i en Rad i Ridderalen
 Man disse tolv Chariter saae,
 Man havde skullet sværge paa,

At det en Himmels Stierner vare;
 Men ligerviis, som disses Skare
 Ved Solens Ankomst ikke sees,
 Saa naar i denne skinnne Kreds
 Med Glands, som Diet neppe taalte,
 Prindsessens Indigheder straalte,
 Fordunkledes, forsvandt enhver,
 Og hende saae man eene der.

Dersor kom og af Paladiner
 En maegtig Hob i Fred og Krig,
 Og hver blandt Slottets Euphrosiner
 Sin Dulcinea valgte sig.

I Mangel af en Aphrodite
 De viseligen domte saa,
 Man nsies maae med en Charite,
 Og takke Gud, man den kan saa.

Saa nsisom, ydmyg og beskeden
 Haandskriver Eginhart ei var.
 Der gives somme Folk herneden,

Som al Olympens Stolthed har.
 Vor Eginhart i disse Sager
 Af samme Mening var som jeg:
 Tag Gratien, hvo saa behager,
 Naar Venus selv mig stenkes ei.

Et Aar med stille Suk og Klage
 For Eginhart henslæbte sig;
 Hver af det næstes lange Dage
 Blev meer og meer utaalelig.
 Han skuuer daglig sin Tilbedte;
 Den Gunst han nod af Himmelten;
 Men, naar den ikke meer tilstedte,
 Hvo takkede vel da for den?

Ei Elfov blot vor Helt besielte,
 Og Pligten var hans Hierte kær;
 Han sine Taarer eensom fældte,
 Og sukked' aldrig hende nær.
 Kun stille Skove saae hans Smerte;
 Naar Maanen Skyen giennembrød,

Udeste han sit hele Hjerte
 I Lundens melankolske Skiod:
 "O! Emma! — (Dødelige kælde
 Den Engel, han anraabte, saa)
 Mens Suk og Taarer Stemmen qvalte:
 "O! hvis du mine Qualer saae!
 "Men af min Elskovs rene Lue
 "Skal brænde skult, usæt af dig,
 "Du mine Smærter ei skal skeue,
 "De glemte skal fortære mig!
 "O! Emma!" — "Emma!" svarte Lundens,
 Og Navnet døde qvalt paa Munden.

Saa gik den jammersfulde Tid,
 Som han sig ønskede, himlen blid
 Ved Døden vilde snarlig ende.
 Thi, ak! I Elskende! at brænde,
 Og aldrig torde tolke sig!
 Ei til sin Elskete torde sige:
 Jeg elsker, jeg tilbeder dig —

Men,

Men, nærmer hun sig, selv at vige —
 Flye hendes allermindste Blif —
 Flye denne Guddom, hendes Øie
 Saa løkende til Knæfald sit —
 Og ikke torde sig fornæie
 Med blot, saa meget som man vil,
 At skeue den Tilbedtes Smil —
 O! siger I, som Elskov fiende,
 Kan Dødelige giore meer?
 Han gav titusind Liv for hende,
 Og flygter, naar han hende seer? —
 Dog snart er dette Mod forbi;
 Den helligste blandt alle Flammer,
 Den reneste blier Raserie
 I uophørlig trøstløs Hammer.
 Maar dog et Blif, et venligt Smil,
 Et Haandtryk stundom vederqvæger,
 Man elsker denne øde Piil,
 Som ikke saarer blot, men læger.

Men,

Men, naar hvert Glimt af Trost igien,
 Som Lynet, ved dets Komme, svinder,
 Naar Taarer paa de blege Kinder
 Omsonst, useete, torres hen,
 Naar hver en Længsel i vort Hjerte,
 Hver Bon, hvert Suk umørket dør,
 Naar hver Nats Drøm vor bittere Smerte
 Meer udstaaelig voldsom gør,
 Naar stræbende vor Arm vil flynge
 Sig om den elskes kielne Varm,
 Naar tæt vi sammen os vil klynde
 Med Bryst mod Bryst i følles Arm,
 Naar vi med voldsom Hilen stræbe
 I Elskovs lykkeligste Stund
 At trykke Læbe tæt til Læbe,
 Udaande Sielen Mund paa Mund,
 Dse qual i sympathetisk Flamme,
 I Saligheder uden Marn,
 Og afbrudt vækkes i det samme

Med — af! med Puden i vor Favn,
 For hele Dagen at begræde
 Vor Drøms forsvundne Tryllerie —
 Hvo bytted ikke da med Glæde
 Et saadant Liv med Apathie?
 Hvo ønsked ei, at kunde skenke
 I Skudsret af en venlig Grav
 Den Sielens alt for tunge Lænke
 Igien til Jorden, som den gav?
 Blot Nander — Nander maae vi være,
 Hvis ei, dog i det mindste Steen,
 For intet jordiskt at begiere.
 Hans Elskov hellig var og reen;
 Men reen, som Dalens Lilie
 Paa ubersrte Jomfrue-Stengel,
 Han tog kun er et Menneske,
 Og Mennesket er ingen Engel.
 Vorrig Støvdækket, du os gav,
 Igienem Livet her at bære,

O Gud! klæd vore Siele af!

Saa ville vi og Engle være.

I midlertid Prindsessen var

Og ikke heller ganske rolig.

Bor Plato siger: Par og Par

Steg Sielene fra Lysets Bolig;

Men skiltes ad paa Livets Bred,

Klædt' om som Mand og som Mandinde,

Og have stundom Moie med,

Sig paa vor Jord igien at finde.

Og han har Net. Hvor underlig

Seer man ei tit fra fierne Zoner

Et adskilt Par at samle sig,

Som sammenstemte Versttoner?

Hvad andet vel end Sympathie

Gior, at de strax hinanden kiende,

At begge for hinanden brænde

Med lige Flammers Harmonie?

I Emmas unge kielne Hjerte
 En ukiendt Ild brød langsom frem,
 Hvis Flammer hun uskyldig nærte,
 Fordi hun ikke kienchte dem.

 Hun Eginhart saa gierne skuer,
 Han er saa ydmyg, from og god,
 Og mærker ikke selv de Luer,
 Som hendes Blikke ham tilstod';
 Og, naar hans Die hendes moder,
 Fornemmer hun en bange Lyst,
 Som hende til at sukke nsder,
 Og hæver høit det kielne Bryst;
 Og, gaaer han, banker hendes Hjerte,
 Som om det vilde folge med,
 Som om den hele Siel begierte,
 At ile til hans Opholdssted;
 Og, nærmer han sig, hvilken Glæde
 Opsylder atter hendes Bryst,
 Som om en Aand fra Lysets Gæde

Til hende steg med al sin Lyst!

Alt hendes hele Hjerte brænder,

Og, ak! den Ild ei slukkes let,

Da den Ulykkelige kiender

Ei Flammen, som fortærer det.

Naar hun i Haven eensom vanker

Omkring den blomsterkandste Dam,

Og taus fordyber sig i Tanker,

Uvidende hun tænker — ham;

Naar hun i Sovnens Arme hviler,

Og synes i sin Phantasie,

At vensig Hjulsenaabnet smiler,

Er hendes Eginhart deri.

O! vidste du din hele Lykke,

Ulykkelige Eginhart!

Du skyndte dig med Lysets Fart

Din Emma til dit Bryst at trykke.

Men dydig Elskov frygtsom gør,

Dens Trælle zittrende tilbede;

Vi stielve for den Elskes Vrede.

Den elsker ei, som alting tør.

Saa gif eet Aar, saa gif et andet,

Saa gif med sekelseene Fied

Det tredie, hvis Evighed

Hans sidste Kræfter overmanded' —

Han samler alt sit Mod engang,

Han Emma seer i Haven ene.

Men denne hoitidsfulde Scene

Gortiener for sig selv en Sang.

Emma.

ordet kærlighed paa min venskab med

et dertil hørende med det samme.

E m m a .

A n d e n S a n g .

Den lyse Dagens Konge gled
 Igennem gyldne Purpurstyer
 Sodt smilende bag Skoven ned;
 I hist og her adspredte Hver
 Ved Astenklokkers dunkle Lyd,
 Og Mattergalens første Toner
 Indbød fra morke Boges Troner
 Naturen til en stille Frejd;
 Ved Dammens Bred, hvor Vestenvinde
 Paa Bosigers rullende Krystal
 Fra Floras Østtre Kysse stjal,

Sad, skøn som Kierligheds Gudinde,
 Da nyefødt hun paa Cyprens Bred
 Sprang op i al sin Herlighed,
 Vor Enima. Smilende Fioler
 Omringede den spæde Fod;
 Og Zephir Bækvens Sølv forlod,
 Og Solen sinket sine Straaler,
 Og Sangerinderne slo ned
 Fra Træernes forgyldte Toppe,
 Og Stiernerne brød frem deroppe,
 At stue hendes Undighed.
 Som Cynthia høitidelig
 Til kielen Vellyst Sielen vinker,
 Endymion! naar efter dig
 Hun giennem solvgraae Skyer blinker
 I al sin melankoliske Pragt,
 Sad hun i lette hvide Dragt,
 Som spøgende med Zephir glemte
 Den Vagt, hvortil man den bestemte,

Paa Blomsterbænken, hvor en Hær
 Af Roser, Lilier og Fioler
 Hensalmede den Skionne nær,
 Som Stiernerne ved Lunas Straaler.

Med tunge Trin og mørke Blik,
 Omspændt af haablos Elskovs Smerte,
 Vor Eginhart i Haven gif,
 Hvis stille Fryd hans Kummer nærte:
 "Synk, skionne Soel! for evig ned
 "I Vesterhavets fierne Bolger!
 "Spild ikke meer din Herlighed
 "Paa mig, som Skræk og Død forsølger!
 "Skul, Luna! skul dit skionne Smil
 "Bag mørke tordensvængre Skyer!
 "Du, hende lig, min Længsels Ild
 "Med mordriss Tryllerie fornryer!
 "Tie med din sode Melodie,
 "Du Lundens kielne Sangerinde!
 "Tie Zephir! hele Skabning tie!

"Hvert Spor af Lys og Liv forsvinde!"

"Tag, Eko! sorgelig igien"

"De flagelige Suk, du lærte"

"Af Livets Fiende, Dødens Ven!"

"Og skælv, Natur! som dette Hierte!"

Saa lod den sorgelige Lyd

Af vexelvis afbrudte Klager —

Da pludselig — o! Skæk! — o! Fryd!

Hans Die Emma høst opdager.

"Vel!" raaber han, "det er forbitt"

"Jeg vil min Dom af hende høre!"

"Og hendes Stemmes Melodie"

"Min Dødsdom selv skal liflig giøre!"

"Min Oval kan ikke vore meer!"

"Og — om endog en nye jeg lærte —"

"Mig ingen Oval kan quæle meer!"

"Kun eengang brister dette Hierte!"

Han nærimer sig — og strax igien

Han, som af Lynet trussten, standser —

Men

Men Frygten dræbes af hans Sandser,

Og lynsnar iser han derhen —

Og neppe hendes Blif ham morder,

Før han er alt for hendes Fodder:

"Min Dom, Tilbedede! min Død!

"Jeg elsker dig! jeg dører! jeg brænder!

"O! sit jeg den af dine Hænder,

"Hvor blev da Doden selv mig sord?

"O! lad mig høre denne Røst,

"Som tryller mig i det den dræber

"Den salige, den sidste Trøst,

"At høre den af dine Læber!

"Straf, dræb mig! men vær ikke vred!

"Fordi jeg saae den ødse, høie

"Den Glands af Guddom i dit Die,

"Og hele Himmelens Salighed;

"Fordi jeg vowed', dig at kiende,

"For dig at leve, lide, brænde,

"Og trylles sordt af Guders Lyst

"I Drøm om Døden ved dit Bryst!
 "Jeg saae Naturens Smile døde,
 "Når du var mørk, og Himmelens
 "I al sin lyse Glæds igjen,
 "Når du var blid — det er min Brøde.
 "Men er det Brøde, dig at skue,
 "Og i sin Vellyst tæbe sig —
 "Gud, saa er det og syndig Lue,
 "At elsker og tilbede Dig!"*

Et Suf, i hvilket Sielen stræbte
 Til hendes hen at følge med,
 De sidste Ord paa Læben dræbte
 Og Taarer kom i deres Sted,
 Og Meningen deraf fuldførte.

Forvirret, bange, rød som Blod,
 Prinsessen hele Talen hørte,
 Og meget lidt deraf forstod.
 Slet skildrer Tungen vore Qualer;
 Et Suf, en Taare bedre taler,

I dem strax Hiertet Mening seer;
 Hin svækker eller overdriver;
 Men disses sande Sprog henriver —
 Af det forstod hun meget meer.

Af ukiende Ild og Skræf og Glæde
 Skialv hele hendes skinnne Krop:
 "Lev, Eginhart! hold op at græde
 "Jeg ellers græder med! hold op!
 "Fat Mod! (saa lød fra hendes Læber
 Den sode frygtelige Dom)
 "Er jeg saa skräksom, at jeg dræber,
 "Endogsaa naar jeg siger: kom!
 "Kom, Eginhart! her ved min Side,
 "Og ingenlunde ved min Hod,
 "Kom lad mig som Veninde vide,
 "Hvad jeg har giort min Ven imod."

Saa vækkes op til uvant Glæde
 En Fange, langt fra Dag slængt hen
 I Huslen, ene med sin Kiæde,

Udlost ved kiekke kiendte Ven;
 Som Eginhart, af Dødens Slummer
 Vaft op ved denne syde Lyd,
 Forglemte hvert et Spor af Kummer
 I tisold salig Himmelstryd.

Tænk du, som kiender Elskovs Smerte,
 Som veed hvad Elskovs Himmel er,
 Som har ei Hierne blot, men Hierte,
 Dig ind i dette Oprin her!
 Sig, onsked' ei din Havn at knuse,
 Beskyttende Naturens Net,
 Den Daare, hvis forvorne Møse
 Sig understod, at synge det?

Den fulde Forsmag af en Himmel,
 Den Lykkelige henrykt nöd,
 I alle Saligheders Brimmel
 Med denne Cypris paa sit Skiod,
 Mens Munden paa den Skinnnes Leber
 Indsuede de Rys, hvori

Cythe-

Cytheres beste Nectar flæber
 Med sødt berusende Magie,
 Og, trykket tæt i hendes Arme
 Til hendes halvbedækte Bryst,
 Hans Hjerte, fyldt af Elskovs Varme,
 Udvivedes til Guders Lyst,
 For ukiendt Bellyst at fornemme,
 Maar hendes heftig mod det slog,
 Og i sin Glædes Nius at glemme
 Hvert Suk, det før i Emerte drog —
 Til denne Himmels underlige,
 Usattelige, sode Fryd,
 For hvilken alle Glæder vige,
 Har ingen Harpes Strænge Lyd.

Natur! din Helligdom forlanger,
 Som Isis, Taushed af sin Ven;
 Til Lethe med den usle Sanger,
 Som vover, at affløre den!

Emma.

E m m a .

T r e d i e S a n g .

Du dobbelt sion, fordi din Ild
Sig giennem Savnets Mørke maler!
Som, naar bag Skyen Solen daler
Ei længer blindende, men mild!
O! kiemp dig giennem Matten hid!
Kom giennem mange mørke Dage
Med al din Salighed tilbage,
Min Barndoms Himmels svundne Eid!
O! bortjag af mit knuste Bryst
Den Kummer, som dit Tab mig lærte;
Og syld mit glædetomme Hjerte

Meb

Med — blot med Mindet af din Lyst!
 At Tanken om en andens Fryd,
 Fryd, som mit Hjerte selv ei smager,
 Skal ei forvandle Glædens Lyd
 Til Sorgs kiedsommelige Klager!

En ny Natur, en anden Jord,
 Et fremmet Liv, en dobbelt Evne
 Til Gud at kiende dobbelt stor,
 Og Følelser, som Ord ei nævne —
 Et Nok, et Alt, som ingen veed,
 Som Elskende kan ene fatte,
 Udfolded' alle sine Skatte
 For Eginhart i — Kierlighed.

Ved Emmas Arm, ved Emmas Side,
 Meer straalende han Solen saae
 Bag gyldne Purpurstye nedglide
 Paa Himsens dobbelt skionne Blaa:
 Ved hendes Bryst, ved hendes Fodder,
 Var Blomsterleiet dobbelt blødt,

Var

Var mere Lye ved Egens Rødder,
 Slog Egens Sanger mere sødt;
 Og ved et Blif af hendes Øie,
 Og ved et Tryk af hendes Haand
 Med dobbelt sikkert Flugt hans Aand
 Sig hæved henrykt til den Høie;
 Den Bæk, hvori hun speilte sig,
 Blev renere ved hendes Bliske;
 Den Torn, som kyste hendes Flig,
 Om end den stak ham, saared' ikke;
 De Roser, som paa hendes Bryst
 Omplantedes, blev' dobbelt røde,
 Da først de blomstred' ham til Lyst,
 Naat der de, qualt' i Bellyst, døde.
 Hvor han opholdt sig, hun var med,
 Og hvor hun gif, han fulgte hende —
 Kun svagt adskiller Tid og Sted
 To, som i lige Flammer brænde —
 Vor Jord dem var en Himmel lig,

Elysium fra Syd til Norden;

Thi begge saae paa hele Jorden

Allene Kierlighed og sig.

Za Kierlighed! Naturens Bliv!

Du evigydige den samme!

Du var den Ild, hvis lyse Flamme

Antændte Millioner Liv!

Dig var det, som af Intets Øde

Vor Verdens Under kaldte frem!

Dig er det, som igien de Døde

Vil falde til et bedre Hjem!

Dig er det, som vor Jord tilbeder,

Og elster, under Navn af Gud,

Hvis Skaberild ei slukkes ud

Af Millioner Evigheder!

O! Held os, at og Støvet sik

En Gnist af din tilbødte Lue!

At i din Helligdom vort Blif,

Opklart af denne, dig kan skue,

Og

Og spore her ved din Magie,
 Hvad Evigheden Engle viser:
 Rundt om vort Dre Harmonie,
 Rundt om vort Die Paradiser!

I rolig Vellyst svunde hen
 De nydte, deelte, blide Dage;
 Hver Nat kom Drøm om Fryd igien;
 Hver Dag kom vaagen Lyft tilbage.
 Uskyldigheden aldrig veg
 Fra deres Side; Lunas Smile
 Dem lokkede til deres Egg;
 Usaarede' af Cupidos Pile,
 De smagte, hvad Hornuft og Dyd
 Dem hemmeligen ei forbøde;
 Og Dusket om en større Fryd
 Forgisted' ikke den, de nøde.

Saa var for hine første to
 Den Himmel, Kierlighed dem stakte,
 For Noisomhedens stille Roe

I graadig Lyst til meer sig tabte:
 Saa høres Kilden klar og frie
 Fra Vældet sødt og sagte suse,
 For Vække styrte sig deri,
 Og lære den, som Flod, at bruse.
 Kort, paa den hele vide Jord,
 I alle dens adspredte Steder,
 Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord,
 Hvor Lykken sine Skatte spreder,
 Fra der, hvor Overslod den Konst,
 At drikke hele Landstrøg, lærer,
 Hvor, for at møtte sig, omsonst
 En Skok af Brodre hver fortærer,
 Til der, hvor nogne Wildes Flok
 I semten Vintre leve glade
 Af det, som paa japaniske Fade
 Til hins Souper blev ikke nok —
 Var ingen Viis, var ingen Mar,
 Var ingen Sultan, eller Slave,

Trods Klogstabs eller Dumheds Gave,
Saa lykkelig som dette Par.

Men åk! i Glædens Slummer svagt
Til Tidens Flugt vi Mærke lægge;
Klædt i en Mældags sorte Dragt,
En Sommer sneg sig bort for begge,
For Synet af dens blege Liiig,
Paa de med Snee bestrøede Høie,
Træk Sløret fra det drukne Øie,
Hvis Ølik med eet opklarte sig.

 Hun saae paa ham, han saae paa hende,
Og begge saae Naturens Øsb,
Og begge vaagned' og udbrød:
Hvor snart fik denne Dag dog Ende!

 Hvorhen de vendte sig, var Spor
Af Vintrens Grumhed, alt var øde.
Hvor for de sodt i Fryd henfløde,
En Gysen nu dem giennemfoer.
Den Lund, hvor under Egens Skygge

De slynged' til hinanden sad,
 For Vidner, som for Solen, trygge,
 Har tabt sit allersidste Blad;
 Og alle dens symphoniske Fugle
 Er' flygtede for Stormens Hviin
 Og Hylet af en eensom Ugle
 Fra nære truende Ruin;
 Den muntre Kilde, som sig snoede
 Sødt rislende forbi dem ned,
 Er størknet, og kun Tidslør groede,
 Hvor for Fioler, ved dens Bred.
 De lette, flagrende Favonet,
 Som spøgte mellem Blomstre her,
 Fløi hjem til Sydens fierne Zoner,
 Ataabne nye Roser der;
 Afklædte Høies mavre Kroppe
 Læa dækkede med Sneens Slør;
 Og Ecko tog fra nøgne Toppe

Ei deres Sang igien, som før;
 De Bidner til den Fryd, de nøde,
 Som før dem mødte, hvor de gif,
 Var' flygted', falmmed', eller døde
 Ved Vinter-Kongens mørke Blik.

Et øengstligt Glimt af kielen Smerte,
 Mens han i Tanker tabte sig
 Ved Synet af Naturens Liig,
 Steg op i Emmas bløde Hjerte:
 "Min Eginhart! og om vi nu" —
 Og ned paa hendes hvide Kinder
 En Taare randt — "em alt forsvinder —
 "Min Eginhart! hvad siger du?
 "Om jeg, om du, o! hvilken Tanke!
 "Om een af os forsvinder med —
 "Gud! midt i vor Lyksalighed
 "Mit Hjerte holder op at banke." —

"Livsalige! du maae forjage,
 "Bed Elsøvs lyse Vaaben Kiæf,
 "De mørke Billeder af Skræf!
 "Omsavn mig, og de flye tilbage!
 "Doe kun Natur! doe! (raabte han)
 "Du savnes ei! min Emma lever!
 "Din Kuld, iisvæbnede Tyran!
 "Ei føles der, hvor hun omsvæver;
 "Dræb hele Jordens Blomsterhær,
 "Dens Dronning dog tilbagebliver;
 "Alt, hvad der segner for dit Sværd,
 "Godt hendes Smil igien opliver." —
 "Ja, flye min Sommer let og snart!
 (Saa lod den Skionnes blide Stemme)
 "Min Elsøv og min Eginhart
 "Skal lære mig dit Tab at glemme;
 "Thi hvor er Vinter? hvor er Død?
 "Kun der, hvor Eginhart er ikke;
"Et

"Et evigt Føraat paa hans Skjod

"Skal trylle mine kielne Blifke." —

Saa træstede sig begge to,

Et uophørligt Nok hinanden,

Men ak! de stode trygt paa Randen

Af Livets alt for bratte Noe.

Emma.

E m m a .

T i e r d e S a n g .

Mens Vintrens seirende Tyran
Paa Livets blegnende Ruiner
I Field og Skov og Dal og Strand,
Af Mat og Død omgiven, triner,
Henslæbe otte Sekler sig
For Eginhart i otte Dage.
Mismodig blander han sin Klage
Med Skovens Suk og Stormens Skrig.
Han hører ikke henrykt meer
Sin Emmas vellystfulde Stemme;
Han dette Smil ei længer seer,
Som lærte ham hver Oval at glemme;

Ei meer han vandrer Haand i Haand
 Med hende giennem Paradiser;
 Ei meer hans glædedrukne Aand
 I hendes Blik sin Skaber priser.
 Hans Lykkes blide Soel gik ned;
 Omsonst om Noe hans Hjerte leder;
 Og forдум nydte Saligheder
 Fordobbles hans Elendighed.

Langt ude fra de blide Egne
 Ved Jorderiges Østerkant
 Var kommen paa sin Herres Begne
 En rig og glimrende Gesandt,
 For Carl den Hilsen at frembære,
 At Keiseren af Grækenland
 Sig ønskte broderlig den Ere,
 At blive snart hans Datters Mand.
 Med natlig Dag i alle Gader,
 Med Lust-Comoedier af Ild,
 Musik og Dans og Masterader,

Og

Og Jagt, og al Slags Ridderispil,
 Blev Grækeren af Carl den store
 Ved Høfset moeret keiserlig;
 Men slige Ting ei Amor moere —
 Han taug, og græd, og skulte sig.

Dog ak! Prinsessen maatte krone
 Den hende dyre Herlighed;
 Nodt til at holde samme Tone,
 Den Skønne overalt var med;
 Thi hvad var Spil og Dands og Fakler,
 Al Høffets Pragt, hvor hun ei var?
 Saa lidet som vor Jords Mirakler,
 Naar Solen ei dem oplyst har.

I midlertid vor Elster læerte
 Uheldig Elskovs sidste Oval;
 Dybt i hans marterfulde Hierte
 Fortvivlesseen sig langsom stial.
 Han gaaer en Nat, mens alle sove,
 Prinsessens Værelser sorbi,

Beslutter alle Ting at vove,

Og iser dristig ind deri.

Han giennem to Gemakker zitterer —

I Mørket Elskov viser Vei —

Og seisndt, som Torden, Ekko knittrer,

Hensovne Vagt dog vækkes ei.

Han finder hendes Dør, og vover

Tre Gange kæk ataabne den,

Og, da han frygter for hun sover,

Tre Gange lukker den igien —

Omsider Elskov Seier vinder,

Og hurtig, som en Vestenvind,

Han flyver ind, og Emma findet

I Graad, med Haanden under Kind.

Omsomst den Undige forsøgte,

Mod Kummeren, som Hoffets Larm

Ei dæmpede, men meer forsøgte,

At søge Trøst i Sovnens Arm.

De Zaarer hun om Dagen hemte,

Gled dobbelt, naar den var forbi;
 Hans Qval hun følte heel, og glemte
 Tidt hendes egen Qval deri.
 Det lyse Dies Ild forsvinder,
 Maar Hiertets ei tør nære den:
 Man Roserne paa hendes Kinder
 Saæ Dag og Nat at salme hen.
 Den Munterhed, som hende fulgte
 Bestandig for, veg ganske bort;
 Og svagt hun Hoffets Blifke dulgte,
 Hvad Konst og Evang kun skuler fort.
 Henkastet paa en Sofa, skuer
 Vor Eginhart den Skisnne her;
 Og skondt hans Siel i Løngsel luer
 Sin vellystfulde Himmel nær,
 Uskyldighedens Tryllerier
 Dog standse ham — en Stotte lig,
 Han staær, og zittrer, seer, og tier,
 Og i sin Skuen taber sig.

Bed

Ved Maanens Smiles blege Skimmer
 I lette hvide Nattedragt, ~~med hvidt aar~~
 I Graad, som Diamanters Glimmer
 Paa Solv kun efterligne svagt,
 Utvungen, løst af Modens Lænker, ~~med rødt aar~~
 Allene med sig selv og Gud, ~~med grønt aar~~
 Saa blid, som Lauras Ven sig tænker
 Blandt Engle sin forklarte Brud,
 Saa himmelst skion, som Dodelige
 Det blot at tænke sig formaac,
 Som intet Stvets Sprog kan sige,
 Den lidende Gudinde laae.
 De taareblendte Hine kræve
 En Trost af Himlen i en Bon,
 Og Luna syntes selv at bære
 I disse Speile dobbelt skion.
 "Her er jeg Emma!" — i det samme
 Henruldede den hele Jord
 Wort under ham — paa Lynets Famme

Han

Han hen i hendes Arme soer —

Og paa den Elstes Læber døde

Det neppe heelt udraabte Navn,

Mens begges Siele sammenføds

I begges Kys, i fælles Favn.

Snart vaagne de; thi Stovet taaler

Ei længe Salighedens Magt;

Til meer end Glimt af Himmelens Straaler

Er Dødeliges Syn for svagt.

De stirre paa hinanden tause:

"For evig skal vi skilles snart" —

Omsider bryder Eginhart

Den stille frygtelige Pause:

"Skal dine Læber heste sig

"Paa nogen andens end paa mine?

"O! hvad er Smerte, hvad er Vine

"Mod denne Tanke: miste dig?

"For doe min Siel i Mattens Skiod,

"I Millioner Plagers Brimmel!

"Thi

- "Thi hvad er Helled? hvad er Himmel?
 "Foruden dig er alting Død!
 "Tal, Engel! lad din Tryllestemme
 "I Trostens egen Melodie
 "Med Elskovs egne Toner hemme
 "Mit Mismodss vilde Naserie!
 "Sig, Elske! sig, hvad maae jeg giøre —
 "Hvad skal jeg?" —
 — "Flye, min Ven! o flye!
 "O Gud! man kan din Stemme høre —
 "Min Ven, min Fryd, mit Alt! o flye!" —
 — "Og det er fra min Emmas Læber
 "Den eneste, den sidste Trost?" —
 — "Af! Eginhart! din Evavl mig dræber!
 "Kom dræb den, Grumine! ved mit Bryst!
 "Bliv! — troer du, at din Emma bæver
 "For sig? nei fun for dig, min Ven!
 "Din Fare blot for hende svæver,
 "Hun, troe mig, føler eene den.
 — "Dæmp

”Dæmp denne Nasen, dæmp din Stemme,
 ”Af Ømhed sor dig selv og mig !
 ”Kan Eginhart saa ganske glemme
 ”Sin Emma, Kierlighed, og sig ?
 ”Din er jeg ! troe mig, ingen Keiser
 ”Skal stiele dig din Eiendom !
 ”Hvi raser du ? Gesandten reiser
 ”Tilbage did, hvorfra han kom.” —
 — ”Og bringer ?” — raabte han — ”Og bringer
 ”Sig selv, og nok en Bagatel,
 ”Din Emmas Æiei.” —

Paa Glædens Vinger

Foer Haabet i vor Elsters Siel ;
 Han, en Misdæder lig, sig skammer ;
 Han tier, seer forvirret ud ;
 Af Tak hans hele Hjerte flammer ;
 Som truffen af et Blik fra Gud ,
 Han skyrter ned for hendes Fodder ,
 Og svømmer i en Taareslod

Og

Og Læben zitterer, brænder, bløder

I hede Kys paa hendes Fod.

Opløstet om i hendes Arme,

Han lever op i salig Lyst;

Al Twivl og Frygt og Sorg og Harme

Forsvinder snart af begges Bryst;

Det blide Haab i Sielen gyder

Sin Nectars himmelske Magie,

Hver Hindring let derved bortslyder,

Hver Fare druknes dybt deri.

I Haandtryk, Kys og kielne Blikke

Og Favntag, blot af Maanen seet,

De Lykkelige mindes ikke,

At Tiden lyner bort. Med eet

Den barske Morgenstund frembryder —

Den muntre Hane galor — tys!

Man synes bange, noget lyder —

Og drukner Angesten i Kys.

Men Emma dog til sidst erindrer,

At Tryghed blot er Elskovs Ven 10
 Mens Kierlighedens Stierne tindrer, 10
 Og sympathetisk flyer med den: 10
 "Min Eginhart! mens alting sover,
 "Flye, for Forræderen dig seer! 10
 "Dit Liv, din Emmas Liv, du vover,10
 "Bud et Minut at töve meer — 10
 "Igennem Haven, Elskelige!10
 "Du sikker end kan smitte væk;10
 "Lad dette Kys dig mere sige! 10
 "Tag dette med! og nu, vær fæt!" — 10
 Til Bindvet, Arm i Arm, man iser;
 Mildt tause Stierner blinke ned, 10
 Og Cynthia fortrolig smiler 10
 Til deres skulste Kierlighed — 10
 Men Gud! de blegne! begge vækkedes 10
 Til Helled:Angst, i det de see, 10
 Den hele stille Jord bedækkes 10
 Med Sloret af en falden Sne. 10

O ! midt i deres Glædes Eden !
 O ! midt i Haabets sidste Havn !
 Af ! hvad er Salighed herneden ?
 Nu øse de i hinandens Favn !
 Dog nei ! — En Morder dem skal rive
 Til Pinsler fra hinandens Bryst ! —
 O ! hvad vil deres Skiebne blive ?
 Nu smiler intet Glæmt af Trost —
 De stirre paa hinanden stille,
 Og tause see hinandens Liig ;
 Og ingen Taarer mere trille —
 Af Angst de neppe føle sig.
 O ! red dem ! red dem ! — men forgivernes
 Er Muelighedens hele Magt.
 Et Under her til Redning kræves —
 Det Seer ! I Elskende , gier Agt !
 Mens , Amor lig i Psyches Arme ,
 Vor Elser marmorstille staer ,
 Som livløs , uden Lyd og Varme ,

Et Lys i Emmas Siel opgaaer.
 En Rose paa hver Kind bebuder
 Det høitidssulde Dieblik,
 Hvor i en Tanke, værdig Guder,
 Den Skionnes Kierlighed undsik —
 Et Middel, som, for fint at spindes
 I Hiernen af en Adams Søn,
 Ved Elfov ene kunde findes
 Af Monstret for det smukke Kion —

"Endnu min Ven! trods Skiebnens Bredes,"
 Saa taler hun, "er alt ei tabt;
 "Endnu et Middel er tilrede,
 "Som Kierlighed os blid har skabt.
 "Fat Mod! din Emma dig skal bære
 "Tilbage giennem Sneen tryg;
 "Min Elfov styrke skal min Ryg,
 "Og let skal denne Byrde være!
 "Snart bringer jeg dig sikker hen
 "Til Muren hist ved Havens Ende;

"Du let dig svinger over den —
 "Og mine Spor man kun vil kiende." —
 "Mit Liv! mit Alt! min Lyst! min Brud!"
 Er alt, hvad han formaaer at stamme —
 Mens, hævet af sin Elskevs Flamme,
 Let, som en Engel, hun foer ud
 Af vinduet. Vips! paa hvide Dynge
 Hun neden under færdig staer:
 "Min Eginhart mig ei kan tynge."
 Og ræs afsted hun med ham gaaer,
 Og under elskete Byrde glemmer
 Dens Virkning i hvert kielent Lem,
 Og sine Suk ud mattet hemmer,
 At han skal ikke høre dem.

Mon Sang afbilder denne Scene?
 Nei, stands! og hør ei meer! men see!
 Thi den fortryslede Camene
 Kan intet andet her end see —

Med dobbelt Nienhed Sneen skimrer
 Ved Lunas dobbelt klare Smil,
 Den lyse Himmelbue glimrer
 Med usædvanlig Ether-Ild.
 Meer tindrende hver Stierne blinker,
 Og mellem idelige Lyn
 Den ene Soel den anden vinker,
 At see paa dette skønne Syn.

Snart Kierligheds Hestinde bringer
 Sin Ven til Havens Ende hen;
 Han over Muren frelst sig svinger,
 Og glad hun flyver hjem igien.

E m m a .

F e m t e S a n g .

Som Vandreren, der mat af Sved
Og over Alpe-Toppe higer,
Troer, hvert et Bierg, hans God bestiger,
Ham volder sidste Farlighed;
Men ei saasnart har vundet op
Paa Spidsen, for hans Blik opleder
En Hær af nye Farligheder
Paa Veien til det næstes Top —
Saa stonne Dødelige frem
Igennem Livets Modgangs Hære,
Og troe den sidste der at være,
Hvor blot en større møder dem.

Mistænk den blinde Lykkes Smile!
 Thi tæt ved Rosen Tornen er,
 Og Modgangs Storm, o Ven! er nær,
 Naar Livets Bolger tause hvile.

Nu slumre trygt de glade to,
 De drømme sig i Glædens Tempe,
 Ved Vagt af Kierlighedens Kiempe,
 I sikker Fred og salig Noe.
 O! lad dem slumre! Bange Muse,
 Opvaghn dem ei! Alt hører du
 Orkanen over dem at bruse —
 O! Skræk! men vaagn dem ei endnu!

I denne hoitidssulde Nat,
 Hvor i sin Sejer Amor fronte,
 Hvis hele Herlighed kun mat
 Den svage Skald beskyrtset tonte,
 Mens alt i Sovnens Arme laae,
 Og Elskov, han og hun allene
 I denne hemmelige Scene

Nærvarende sig selv fun saae,
 Formaaede Carls uhyre Magt
 Ham ei paa Sovnens Silkevinge
 Den soede Roslighed at bringe,
 Som vaagen Fryd opveier svagt.
 Var det en Finger fra det Hoeie?
 Var det naturlig Sympathie? —
 Nok — Emmas Fader intet Die
 Den hele Nat sik lukket i.

Han stod omsider op, og ilte
 Til Vindvet, aabned' det, og saae,
 Mens Maanen ned i Sneen smilte,
 Miraklerne paa Himmelens Blaa;
 Og tenkte: Carl! hvor er du lille!
 Og raabte: Gud! hvor er du stor!
 Slog Diet ned i Mattens Stille,
 Og saae Miraklet paa vor Jord.
 Han saae en lille hvid Figur
 En Mand igien nem Haven bære

Ud fra Prinsessens Somfruebuue —

O Himmel! hvad mon dette være?

Med Graadighed han stirred' efter,

Og sik til sidst bestyrst at see

Sin Skriver giennem Havens Sne

Bortbaaren af sin skonne Datter.

Som ørst af Torden stod han der —

Forundring, Kummer, Skæk og Vrede

Hetog hans Siel, og meget nær

I Raseriets vilde Hede

Han havde raabt — men endelig

Fik Hiernen over Hiertet Seier,

Han rolig etter lægger sig,

Og sovnlos Sagen overveier:

"Min Datter Emma? — Eginhart? —

"Min Skriver? og min egen Datter? —

"Jeg Sagens Sammenhæng nu fatter —

"Og demmes maae de, demmes snart!"

Den næste Dag det hele Raad
 Af Bispe, Munke, Capellaner,
 Som aarlig sov, og drak, og aad,
 Og helvedstraffede Profaner,
 Holdt Morgen: Middag: Aften: Bon,
 Opbrendte gamle floge Kvinder,
 Omvendte Gøtriks Svigersøn
 Og andre Christendommens Fiender —
 Det hele hellige Senat
 Blev sammenkaldt, og, som det summer,
 Andægtig rundt om Bordet sat.
 (Gud naade dem, som Andagt dommer!)
 I Midten Carl den store sad,
 Som Zeus iblant Olympens Guder:
 En vigtig Sag den hele Raad
 Et Vink af Keiserenbebuder;
 Han taler: "Hører mig, J Mænd!
 "J Bispe! Munke! Capellaner!
 "Gem give Christne Himmelens,
 "Og

"Og give Hælvede Profaner!
 "Et Syn i Nat jeg skuet har,
 "Et Optrin, sæl somt, uden Mage:
 "En Jomfru paa sin Ryg bortbar
 "En Mand fra sit Gemæk tilbage."

Det hele Raad slog Hine ned
 Ved dette Malerie — mens somme
 Bad' alt om Hæmlens Straffedomme
 For slig en Synd — og Carl blev ved:
 "Hun gif, nedtynget, dog saa snart,
 "Som om hun gif med Spog og Latter —
 "Og denne Mand var — Eginhart,
 "Og denne Jomfru var — min Datter —
 "Hvad dommer Kirkens Lov herom?
 "Hvor dyb er Vunden i min Ere?
 "Hvad, og hvor stor bør Straffen vere?
 "Carl byder: Siger Eders Dom!" —
 O! havde svage Digters Siel
 Lidt af den Evne her, som talte

Naturens Sprog i hvad du malte,
 Guddommelige Rafael!
 O! funde jeg tilstede mig
 Blot nogle Penselstrøg af hine,
 Hvis Sandhed, Udtryk, egne Mine
 Forraade, store Hogarth, dig!
 Jeg skulde her en Gruppe male
 Hvis varierte Hellighed
 Skøndt taus, dog mere skulde tals
 End Svadæ selv at sige veed.

Electrisk foer en hellig Gysen
 Fra Skæg til Skæg i Naden om,
 Andægtig Skælven, Troens Grysen
 I alle deres Hierter kom,
 (Thi Troe har sine kolde Timer
 Som andre Febre) — salig Skræk
 De syndfrie Munde sammenlimer,
 Og Afskye quæler hvert et Kvæf.

Skjondt de med Fagter Dominen fælde,
 Med Hieløsten, Haandslag, Suk,
 Saa tydelig, at intet Muf
 Dens Strænghed nødig har at melde;
 Dog Keiseren dem atter bød,
 Med høien Røst affige samme —
 Een raabte: Sværd, en anden: Flamme,
 Og hver — og alle raabte — Død!
 Og foldede, som det sig sommer
 De fromme Hænder, med et Suk
 Mod Himlen, og mod Carl et Suk.
 (Gud trøste dem, som Andagt dømmer!)

"Gud!" raabte Carl, "man bringe frem
 "Dem begge, deres Dom at høre!" —

Afsted gaae Vagter efter dem,
 Og følesløse dem indføre.

Som tvende Marmorstøtter staae
 De blege ved hinandens Side,
 Og vente begge tause paa

Den Dødsstraf, som de snart skal lide,
 Og stirre frem, og made Død
 I næste Nu med faste Blikke,
 Som sige sig: o! den er sør;
 Thi den adskiller os dog ikke.

Carl stille staer, og seer derpaa —
 Og ned paa Keiserkongens Kinder
 En Fader-Taare langsom rinder —
 Han nærmer sig, og taler saa:
 ”Du længe troe har ivrig tient
 ”En Mand, min Eginhart, som skionner
 ”Paa Dyd og Hvid, og begge lønner;
 ”Min Datter og har begge kiendt;
 ”Vi begge her os nu foreene
 ”For med en Hertugs Værdighed,
 ”Og Stat, og Hertuginde med,
 ”Dig til Belønning at forleene —
 ”Og Du,” — her tog han hendes Haand,
 Og lagde den i hans — og sagde:
 ”Og

”Og Du, som Elskovs kielne Baand
 ”Et Offer som Hæltinde bragte !
 ”Modtag den Mand, du nylig bar
 ”Saa ræf paa dine Skuldre spæde ;
 ”Og tænk dig, Emma ! tit med Glæde,
 ”At han din Faders Gave var !” —

Hvo maler Glædens store Scene ?
 Hvo har til stumme Udtryk Lyd ?
 Hvor er den himmelske Camene,
 Som tolker navnløs salig Fryd ?
 Mens pludselig vakt op til Livet
 De styrte for hans Fodder nu —
 Nei ! — male sligt blev ingen givet !
 Natur ! det maler eene du !

Senatet blev ved samme Tale,
 Som gav de bange Evende Liv ,
 Til Slætter. Kold, og flau og stiv
 Stod hver fra Hoved ned til Hale —
 Det hele hellige Statut ,

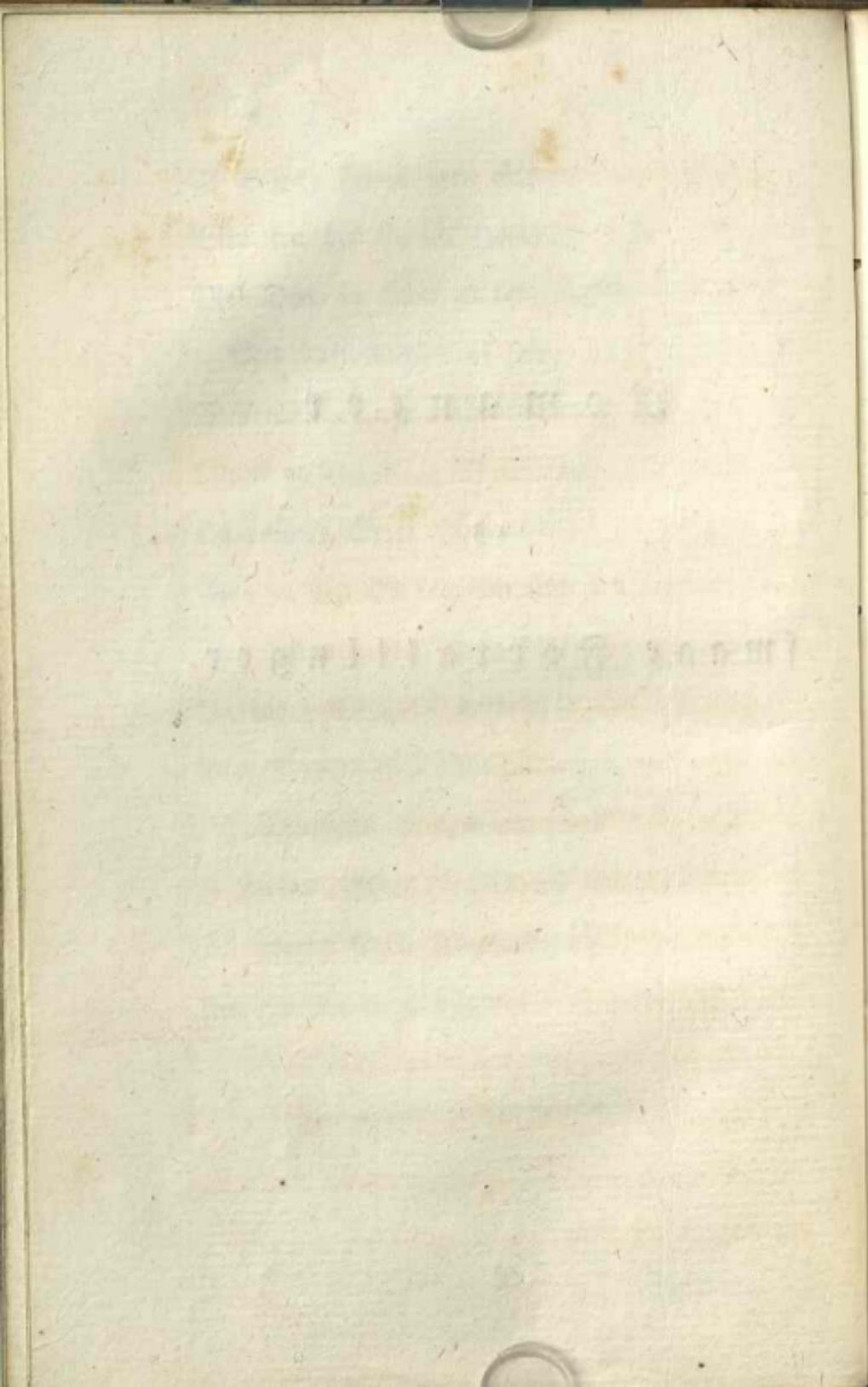
Af Bispe, Capellaner, Klerke
 Blev fra det Dieblik forbudt,
 Med Dom sig meer at lade mærke.
 Med Lustcomedier af Ild,
 Med natlig Dag i alle Gader
 Musik og Dans og Maskerader
 Og tusinde Slags Nidderspil,
 Med al den Vælde, Glimmer, Prague,
 Den halve Jords Monark kan give,
 Og ingen Muse vil beskrive,
 Blev Bryllupsfesten nu fuldbragt. —
 Og Eginhart og Emma leved'
 I Lykkens Skød, i Glædens Slum,
 Til begges Siele sammensveved'
 Fra Jorden til Elysium.

R o m a n c e r

og

smaae F o r t æ l l i n g e r.

X



D r o m m e n e .

Fortvivlelse! dig helliges min Sang,
Og den, som hænger sig, og den som hang,
Og den, sig hænge vil, om han har Dre,
Han høre!
For nogle Dage siden drømte jeg —
Om paa Collegium, om ved Dispvt for Graden,
I Stuen, Kirken, eller midt paa Gaden,
Det husker jeg just ei —
Og, om det var om Natten eller Dagen,
Gisr ogsaa meget lidt til Sagen —
Jeg drømte fort: jeg eiede en Pung
Af store Kobberpenge ganske tung —

Hvorfor just Kobber? Nu min smukke Frue
 En Drøm mæbleres ikke som en Stue,
 Sligt falder som det kan, og ikke som man vil —
 Dog gletter jeg en Grund dertil:
 Man drømmer, som De veed
 Meest om de Ting, man jevnligst omgaaes med,
 Og Sølvmynt er nu fast saa sielden her,
 Som een af Deres Kion, der ei nysgierrig er.
 Det altsaa Kobber var — men een Beskaffenhed
 Ved Pungen, som desværre kun kan drømmes,
 Gav dog min Drøm en lovlig Vigtighed
 Den nemlig: at den aldrig kunde tømmes.
 Jeg vaagned' — greb i Lommen strax, og sande
 At den var tom, som før — og Drømmen Tant.
 Jeg ørgred' mig en Smule, som de Rige;
 Men slog det hen,
 Og blev i fåie Tid saa glad igien,
 Som mine Rige.

Den næste Gang jeg dromte mig Poet,
 Skald, Barde, Digter, hvad man kalder det,
 Som alt skal komme ud paa et;
 Men af den rette Sort — ei som saa mange Skialdre,
 Hvis hymner høit som tusind Tordner knaldrer,
 Hvis Sange bølge sig uvist hvordan
 Som Oceanet, eller Ossian,
 Saalænge til de blive Fidibusser —
 Nei jeg var sand Poet; exempli gratia,
 Som han der sang om Rolf, og Valders Død;
 Som han, der sang den Ambolts Værk, hvorfra
 Kom idelig Tata, Tata;
 Som han, hvis Luth om Axels Elskov sidd;
 Og han, som sang Emilie —
 Som een af Noms de twende Publiusser.
 Jeg vaagned i en yndig Elegie —
 Og gjorde Oder i mit Kaserie;
 Men slængte Pennen bort — og strax var det forbi.

Den tredde Gang jeg drømte mig til Viis —
 Et blot for Rimets Skyld, jeg her en Priis
 Med Læserens Tilladelse maae tage;
 Thi riktig nok i vore Dage
 Det lader som om Lykkens Paradiis
 (Hvorom saa jammerligen friges)
 Stod mere aabent for et Drog end for en Viis —
 Og det er vist, til Lykkens Tempel siges
 Indgangen trang — hvo intet Hoved har
 Han smutter lettest ind, den Sag er soleklar.
 Man altsaa let formoder, at jeg ikke
 Ved denne Leilighed fandt største Trang til Strikke
 I det jeg vaagned op, og folte mig
 Om ikke ganse hov'dloss, dog, som andre,
 Lidt meer bequem til Lykkens Wei at vandre —
 Der hører Viisdom til at hænge sig.
 Naar kiedtes Tossen vel ved Livet? eller
 Naar saae man vel en Claus ulykkelig?
 Dog — ganse Claus er jeg just ikke heller.

Jeg siden drømte mig i Himmerig —
 Og fandt mig der saa vel og å mon aise
 At jeg til evig Tid
 Føst havde funnet blive der, og blæse
 Ad hele Verdens Kobber, Kunst og Vid —
 Sør slog Musiken mig — en Seraph sang
 Ledsaget af Cherubers Harmonier
 Den skinneste blandt Schulzes Melodier
 Til Davids egen Harpes Klang,
 Føst bedre end du synger den, Dorine!
 Men da jeg saae mig om (hør Under stor!)
 Opdaget jeg i dette Himmelchor,
 At denne sode Sanger var — Dorine,
 Dorine selv! — hvad Stovets Ord
 Kan male min Henrykelse — jeg foer
 Som Lynet hen i hendes aabne Arme —
 "O Vellyst!" raabte jeg — men ak! hvor stor
 Blev min Fortvivelse, da vaagnet, for Dorine
 Jeg binede en gammel Proserpine —

Før Chor af Engle, en Flok Valbye-Gæs —
 Før Schulzes Lovsang en affyelig hæs
 Staccato-Skraalen: Flekkesild og Reier —
 Kort sagt, da fra Olympe, som ferdum Herr Vulcan
 Jeg pludselig faldt ned ved Gammelstrand.

Som sagt, og som beviist, for Bagatel jeg pleier
 Just ei at hænge mig —
 Pung, Poesie, Prudenz — og selv et Himmerig,
 Hvor ei Dorine smiler — kan jeg mifte
 Og staae, som Egen mellem faldne Qviste;
 Men Himmerig med hende! dette var
 For meget. Ricere Læser, om du har,
 Og kan undvære den, og selv den bruger ikke,
 Saa laan Forsatteren en Strikke.

Den sovende Semire.

Den eensomme Skov
Gav Gienlyd af natlige Tonner,
Og Troeskabs og Kierligheds Lov,
Imedens den Undigesov,
Klang sodt fra de mørkegronne Throner,
Hvor fiedrede Sangersters Klager
Gienkalde de bortsløine Mager.

Jeg listede mig
Til hende — da rasslede Bogen;
Zephirerne tumlede sig
I kiolende Dufter om mig:

"O! rober mig ei ved jer Spøgen!"

Saa hvilket jeg til dem, og ilte

Did, hvor den Elseværdige hvilte.

Her stod jeg, og saae —

Og ønskede, med smægtende Blifke,

At sticke et Kys kun — og gaae —

Hvor skials jeg! — den Undige laae,

Og slumred', og mærkte det ikke.

Saa laae paradiiske Skionne

Tor Adam udstrakt i det Grønne.

Da sukked' til dig,

Gødtsmilende Venus! din Sanger:

Tillad kun den yderste Flig

Blot eengang at kysses af mig!

Det er jo dog lidt jeg forslanger;

Og medens jeg kysser, Gudinde!

Hold Styr paa de spøgende Vinde.

Jeg bukked' mig ned —

Og kyste kun Fligen og bæved'

Af Frygt, at hun vaagned' derved,
 Thi Ønsket berørte det Sted,
 Hvor Kierligheds Himmel sig hæved;
 Den Yndige vedblev at sove —
 Du, tænkte jeg, mere før vove.
 Vellystige Nu!

Paa rosenrødsfarvede Kinder
 Min Mund sig nu hæstet; men Du,
 Elskværdige, slumred' endnu,
 Og følte det ei — uden Hinder
 Jeg kyssed' — og kyssede atter
 Den Himmelens yndige Datter.

Hist kom han — "Du seer
 "Letvingede Son af Cythere!"
 Saa bad jeg "hvør passende her
 "Blev anbragt en Piil eller fleer!
 "Maar pleied' du langsom at være?
 "Lad eene mig arme ei brænde!
 "Viis ogsaa din Magt over hende."

Den spøgfulde Gud!
 "See," sagde han, "der har du Vile
 "Med Buen — send selv dem kun ud,
 "Og, hvor du vil, ramme dit Skud —
 "Jeg ogsaa kan trænge til Hvile." —
 Aglae med Nøser bedækked'
 Det Sted, hvor den Lille sig strækked'.
 "Lyksalige jeg!"
 Udbrod jeg, og Buen opspændte,
 Og Vile paa Vile nu sloi —
 Den Skionne hun mærkte det ei;
 Men Krysse paa Læberne brændte,
 Som vidnede godt om den Flamme,
 Jeg tændte ved rigtig at ramme.
 Jeg sigted' og skibb,
 Og spændte og sigtede arter —
 Hvor smilende, blussende, rod,
 Hvor yndig, hvor kiesen og sob
 Laae Himmelens uskyldige Datter!

Mig kyste og smilte og spøgte —

Hver Pül hendes Unde forøgte.

Men pludselig svandt

Den Undige, Rogger og Rue —

Den gyldne Phoebus oprandt

I Etherens østlige Kant

Med tusindfold straalende Lue —

Og henrykt og frygtsom og ene

Jeg laae under quidrende Grene.

I glimrende Skye

Sank ned majestætiske Fader

Apollo — ham fulgte de ni

Gudinder, som dansede i

Bestandig afverlende Rader

Omkring mig — halv henrykt, halv bange

Jeg hørte de himmelske Sange.

Kom, sagde han, kom!

Tag denne dig stænkede Lire,

Den tilhørte fordum i Nom

Min Flaccus! og spil du nu om
Dit Syn og den smukke Semire!
Jeg vaagned' af Fryd — men med Blunden
Var Liren og alting forsvunden.

Orpheus og Eurydice.

Herr Orpheus var en Spillemand,
(Som hele vide Verden veed),
Der, naar han paa Fiolen gned,
Fik Træer i Skov, og Fisk i Strand
Til, ingen anden Ting at sandse,
End Mørkere, Pølser, Springe-Dandse.

Men ingen Ting paa Jordens her
(Som ogsaa hele Verden veed)
Er af bestandig Varighed.
Musik, hvor mægtig end den er,

Kan ham med Leen ikke standse;
Med ham Herr Orpheus maatte dandse.

Vor Virtuos var Enkemand;
(Som ogsaa hele Verden veed),
Han fulgte derfor villig med;
Du tresser hende, tænkte han,
Som kyste dig, og bandt dig Krandse!
Saa kan du der med hende dandse.

Bed Tartarus *) han traf Apoll
(Som saa, maaßke set ingen veed).
"Min Son! kom ikke længer ned!
"Du maae gaae frie for Syndens Sold,
"Og faaer en Plads i Zeuses Rige!
"Som Gud du did med mig opstige."

Ja! svared' Orpheus henrykt, ja!
(Hvo sagde Nei til Himmerig?)

Hvis

*) Nedgangen til de underjordiske Høliger.

Hvis min Eurydice med mig
 Maae komme der; hvis ei, Papa!
 Jeg bliver heller i det Lave,
 Hvor jeg kan hende hos mig have.

"Nei!" gientog Phoebus *), "ingen kan
 I himlen sætte mindste Fod,
 Hvis Puls ei slaaer af Guders Blod.
 Min Søn! det gaaer umuelig an!
 For Bindingen af slig en Throne,
 Du maae forlade reent din Kone."

Forlade hende! brød han ud,
 (Slig Ægtemand er rar at see)
 Forlade min Eurydice!
 Forlade hende! gode Gud!
 For tolv Olymper jeg forlader!
 O! du var aldrig gift, min Fader!

Af!

Apollos Førnagut.

Af! uden dig, Eurydice!
 Som Gud jeg blev ulykkelig!
 Jeg heller dele vil med dig
 Et Paradiis i Hølvede *).
 Kun, hvor du smiler, er min Himmel,
 Selv midt i Eumeniders Brimmel.

Og vips — han flii ad Trappen ned;
 Farvel, o! Zeus! Farvel, Papa!
 Farvel Olymp, etcetera!)
 Og kom i Hast til Styres Bred;
 Og seilte saa til hine Enge,
 Hvor hun ham fierlig vented' længe.

"O! hvor den Spillemand var gal!"
 (Saa griner hist en giftet Flok,
 Og hist en Pebersvende-Flok)
 "Han havde vist en Perial!

"Til-

*) De Gamles Elysium lage i de underjordiske Doeliger, Hades, eller Hølvede.

"Tilsidesætte Guddom, Throne —

"Den Nar! — og alt det for en Kone —

"En Kone, som, hvor smuk hun var,

"Var dog et Fruentimmer kun,

"Hvoraf der gives fleer end hun —

"Var det saa meget værdt? — den Nar!" —

De Stakler Marsag har at grine;

De fandt dem aldrig en Palmine.

Lenardo og Blandine.

(Ester Bürger.)

Blandine sad hisset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun mellem Prindsesser en lysende Soel,
Han Ynglingsers Juur, bag den Skionnestes Stoel.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
Med Guld, og med Perler, og Ninge belæfft,
At frie til den Skionne, som hver kunde best.

Men

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld
 Og Ringe med glimrende Stene saa huld,
 Som Rosen, der viened' paa sneehvide Bryst,
 Af Ynglingen hemmelig plukket og kyst.

Den skionne Lenardo var ødel og god,
 Skjondt ei i hans Arer flod adeligt Blod.
 En Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
 Tidt boer i den Ringe den ødleste Siel.

Engang, som i Haven de samlede sadb',
 De Fyrster og Herrer i glimrende Nåd,
 Og quegede sig med den kistige Frugt,
 Som vims af den skinke Lenardo blev plukt,

Da tog af sin Solokuro i yndige Skjod
 Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rod,
 Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
 Og sagde med Smil, da hun rakte ham den:

"Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt

"Og nydeligt vorste for Prindser ei blot.

"Det uidentil er saa velsignet og skjønt;

"Gid det, som er inden, var dobbelt saa skjønt!"

Og see! da den Yngling sig hurtig stial hjem,

Da tog han, o Himmel! en Seddel her frem!

Den Seddel i Aeblet saa hemmelig stak,

Derpaa denne soede, fortroelige Snak:

"Du skjønneste Yngling, hvor Diet seer hen!

"Meer yndig end alle de glimrende Mænd!

"Meer ædel end disse, hrimodig og god,

"Skjondt ikke fremblomstret af adelig Nod!

"Dig har jeg for alle til Ven mig udseet;

"At see dig, og ynde dig Esske, var eet.

"Af Længsel sortærer min bævende Barm,

"Jeg ikke saer Noe før, o Ven! i din Arm.

"Bud Midnat al Slummer og Hvile forkast,
 "Og skynd dig til Træet i mueligste Hast,
 "Som Kierligheds Æble dig bar; paa det Sted
 "Dig venter lidt kierligt, som... Nok du nu veed."

Det tyktes den Yngling saa øengstlig og vel,
 Saa vel og saa øengstlig! hans tvivlende Siel
 Nu tumlesedes hist og nu tumlesedes her
 I Haabets og Frygtens uroelige Færd.

Dog da det lidt hen imod Midnatten gleed,
 Og alle smaae Stierner taus blinkede ned,
 Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod,
 Og ilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og, som han saa stille, saa ventende sad,
 Da rasled' i Lundens det bævende Glad.
 Han lytted', da tog det ham hurtig ved Arm,
 Da mærktes en Aande, saa kielen og varm —

Og førend en Lyd ham fra Læberne foer,
 Det drukned' i hestige Kyfse hvært Ord —
 Og førend det hvisted' ham ham hvidt eller sort,
 Med blode smaae Hænder det trakte ham bort.

Det førte ham tyft i letsvævende Fied :
 "Kom føde, kom elskede Yngling, kom med !
 "Koldt aander her Lusten ! Ei Vels eller Grak
 "Vestiermer os — kom i mit stille Gemak !"

Det drog over Torn, over Tidsel, og Steen
 Ham til en bebusket Ruin-Hvelving hen ;
 Der skimted' en Lampe ; det drog, ved dens Skin
 Tilsidst ham til Enden af Gangen, og ind —

I Slummer var alting indhyllet ; dog nei !
 Horræderens Die tillukkedes ei !
 Lenardo ! Lenardo ! hvor vil det dig gaae,
 For Hanerne gale, for Lærkerne slæge ?

Langt ude fra Spaniens største Provinds
 Var kommen en høistoltpralende Prinds,
 Med Perler, med Guld, og med Ringe belæst,
 At frie til den Skonne, som han kunde best.

Han brændte, han tørsted' med smægtende Mund;
 Men tørsted' og smægted' omsonst i Burgund.
 Han heiled' forgieves Aar ud og Aar ind;
 Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som set man kan troe,
 Ved Dag og ved Nat hverken Nast eller Noe;
 Og havde med lumm og forræderist Tid
 Sig sneget i Haven paa selv samme Tid;

Og havde det mørket, og havde det seet,
 Hvad nær ved tre fire Skridt fra ham var seet;
 Da skar han med Tænder, beed blodig sin Mund;
 "Du snart det skal vide, Regent i Burgund!"

Og ilte paa Timen at melde, som sagt;
 Ham standsed' forgieves den truende Vagt —
 "Nu maae jeg, nu vil jeg til Kongen!" han svor,
 "Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!" —

"Ho! Holla! Vaagn op du Regent i Burgund!
 "Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
 "Blandine, din dydige Datter, i Seng
 "Fordriver sin Tid med din nedrigste Dreng!"

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eeneste Datter saa kær!
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja! meer end den Skat, hele Jorderig har.

Bild reiste han derfor af Sengen sig nu:
 "Det lyver du Skielm med forræderist Hu!
 "Dit Blod det undgielde! det drikke Burgund,
 "Isald mig bedrager din giftige Mund!" ...

"Her

"Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pandt!
 "Op! skynd dig! saa finder dit Die det sandt!
 "Mit Blod det undgiede! det driske Burgund,
 "Hvis Løgn har besmittet min varslende Mund!"

Da fremlob den Gamle med blinkende Spyd,
 Haim ledte den Lumfke med blodgierrig Fryd,
 Og drog over Torn, over Tidsel, og Steen
 Ham til den bebuskede Muurhvelving hen.

Her kneisede fordum et fyrsteligt Hunus,
 Som nu var af Aelde nedmuldret i Gruus;
 End hvelved' sig Kieldren og Hallen, foran
 Vedækket med Tidssler, med Torn, og med Sand.

Faa kiendte dens Nabning i Krattet; men hver,
 Som kiendte den, sandt uden megen Besvær
 En hemmelig Dor til de Bærelser smaae,
 I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

End Kierligheds Lampe ved Indgangen hang
 Mildt skimrende giennem den natlige Gang.
 De holdt deres Aande, de traadte saa tyft
 I Gangen af Kierligheds Lampe belyst —

Og nærmede sig den tillukkede Dør —
 Og stod' der, og lytted' — "Hør, Konge! nu hør!
 "Tys! hør, hvor det hvisker! hør, Konge! hvert Ord!
 "Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer."

 "O Elste! min Elste! hvil modfalder du
 "Hos mig, som er evig din Eiendom nu?
 "Prinsessen ved Dagen om Matten er væk;
 "Nu er jeg din Elskovs Slavinde; vær fækf!"...

 "O skønne, tilbedte Prinsesse! var du
 "En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
 "Jeg Kierligheds hele Lyksalighed nød!
 "Men nu er din Elskov min Angst og min Død."...

"O Elſte, min Elſte ! lad fare den Skræf !

"Er jeg en Prindſeſſe ? bese mig ! vær fæf !

"For Krone og Zepter og gyldene Karm

"Jeg valgte mig Kierligheds Nok i din Arm." ...

"Og ſkønneste Skønne ! ved List eller Twang

"Dit kierlige Løvte vil brydes engang !

"Ved Veilen og Veilen , om langt eller fort,

"Tilſidſt dog en Prinds dig som Brud fører bort !

"Vel bruer en Bølge , vel stormer en Skye ;

"Men Bølgerne falde ; men Stormene flye —

"Som Winden og Vandet er qwindeligt Sind !

"Din Elſkov forsvinder som Vand og som Wind." ...

"Lad beile , lad beile ſaa mange der vil !

"Jeg eene ſkal evig Kun dig høre til —

"Min Elſte ! min Engel ! vær frig og froe !

"Mit Løvte jeg evig ſkal holde dig troe.

"Som Wind og som Vand er mit elskende Sind —
 "Vel bortrinde Vande, vel henvister Wind;
 "Dog alle bortrinde, henviste dog ei,
 "Saa evig min brændende Elskov og ei." ...

"O skjonne Prinsesse! dog vanker mit Mod;
 "Tungt ahnes mig Skræk i det isnende Blod:
 "Den hevnende Himmel den Ring sonderbrød,
 "Hvorover ei Kirkens Belsignelse lød.

"Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,
 "Da drypper mit Blod fra det rygende Sværd;
 "Da maae du belænket i Hulen nedsat
 "Hengræde dit Liv i uendelig Nat." ...

"Ei Himmel, min Ven! sonderriver det Vaand,
 "Som Trostab os fletter med Kierligheds Haand.
 "Den salige Vellyst i natlige Noe
 "Seer ingen Forræder, veed eene vi to.

"Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!

"Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!"...

Da kyste han syrig den løkkende Mund,

Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og savntes saa heftig, saa tids;

De dreve den salige Spøgen saa vidt. —

Da raste de Vidner, da vilde de frem;

Men Slaaen og Laasene hindrede dem,

De blev, de vented' med fraadende Mund;

Saa venter paa Haren den lurenende Hund.

Derinde til sidst, efter mattende Lyst,

Blev tungt og uroeligt den Elskendes Bryst:

"Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!

"Hør galende Haner alt Morgenens spaae!" ...

"O Elsker! o bliv, indtil tredie Gang

"Os Hanerne vække med Morgenens Sang!" ...

"O elskete Prindsesse! see Morgenens grye!

"O slip mig! før Solen staaer op, maae jeg flye!" ...

"O Elskede! bliv! de smaae Stierner dog ei

"Forraade den Elskendes lønslige Wei," ...

"Vaagn, elskete Prindsesse! jeg hører en Lyd —

"Alt! Svalen forkynner alt Morgenens Fryd." ...

"O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den;

"Men flagende Mættagal, Kierligheds Ven." ...

"Nei! slip mig! alt Hanen har galet; og rød

"Frempipper alt Dagen i Morgenens Skjod!

"Alt Svalerne synge — hvor gyser min Siel!

"O, slip mig! mit Hjerte vil briste! Lev vel!" ...

"O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!

"O Gud! men hvi zitterer saa bange min Siel? —

"Kom viis mig dit Hjerte — det bækker saa mat!

"Hold af mig du Sødeste! — kommende Mat!" ...

"Sov rolig!sov sedt!"... og nu smutted' han væk;
 Men hold i hans Arær krobb dødelig Skræk —
 Mundt om sig han lugtede Liig — og med Nod
 Han raved' til Enden af Gangen, som død —

Hu! fremsprang de tvende; med mordsvulmet Arm
 Hver stodte sit Spyd i hans bævende Barm:
 "Der har du dit Zepter! regier nu Burgund!
 "Der har du din Medgivt, forbandede Hund!" —

"O Jesu Maria! forbarm dig! og seaan...
 Da bruste hans Fine — han opgav sin Aand;
 Og uden Beredelße, Trost, eller Ven
 Hans tvivlende Siel foer til Evighed hen.

Forræderen hugged' med snysende Harm
 I mange smaae Stykker hans blødende Barm:
 "Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!
 "Hold af din Tilbedede — kommende Nat!" —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —

Og kisste sin Nasen i Hælvedes Lyst:

”Der har jeg dit Hjerte! ak! banker saa mat!

”Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!” —

Prinsessen imens i urolige Blund

Sig fasted' i Sovne; følt drømmede hun:

Om blodige Perler i blodige Krands,

Om blodige Brudgom, og Spøgelsers Dands.

Og vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,

Koldt svedende hele den følgende Dag:

”O kom dog, o Midnat! du Kierligheds Ven!

”Og bring mig, min Engel, min Vellyst igien!” —

Og da det lidt hen imod Midnatten gled,

Og alle smaae Stierner taus blinkede ned:

”O, vee mig! hvad ahnes dig, bævende Bryst?”

Da knirkede Døren saa frygtelig tyft:

En Ridder i Flor og i Sørge-Talar
 Paa to Keridoner to Liigfakler bar,
 Med dødelig Taushed og rædsomme Blik
 Han satte dem ned for Prindsessen, og gik —

Ham fulgte en Ridder i sneehvid Talar,
 En blodig og sonderbrudt Ring han frembar;
 Med tause Gebærder og stirrende Blik
 Han lagde den ned for Prindsessen, og gik —

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar,
 Et Guldkar, forseglet med Vaabnet, han bar,
 Omvundet var Laaget og Hanken med sort;
 Han satte det tiende ned, og gik bort —

Tilsidst kom en Ridder i Solvmors-Talar,
 Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
 Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,
 Og bukked' sig taus, og gik baglends igien —

Og see da med Zittren hun aabnet det sik,
Og gien nemløb Skrivten med russende Blik;
Det sortnede for den Elendiges Syn,
Og kold soer hun sammen, som trusßen af Lyn.—

Og da hun den spæde matzittrende Krop
Med frygtelig Kraft sik af Sengen reist op:
”Hop! hopsa! da sprang hun, hei lystig! swing om!
”Hei! Spillemand! frist! paa min Bryllupsdag! kom!

”Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
”Jeg soever fra Jorden! hist vinker min Krands,
”Nu danser I Prindser fra fiern og fra nær!
”Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

”Op! lystig! — af før var mit Hjerte saa sygt —
”I Fruer og Herrer! hoi leer I saa stygt?
”Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
”Os Himmelens Engle trooved' — o Gud!

"Til Dandsen! til Dandsen! — hvi noler I? — See!
 "Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!
 "Væk! Adelspak! væk dog! du stinker — o flye!
 "Du stinker af stinkende Hovmod — sy! sy!

"Hvem skabte paa Jorden vel Ridder og Træl?
 "Tidt boer i den Ringe den ædleste Siel! —
 "Min Brudgom er flisn, og hsimodig, og god,
 "Og han kan foragte høiadeligt Blod.

"Hei! Spillemand! lyftig! spil op til en Dands!
 "Jeg sværver saa let; thi du vinker, min Krands!
 "Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!
 "Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!"

Saa sang hun og hopped, saa sprang hun og sang,
 Til Dodsbuggen næskold paa Vandens udsprang;
 Dodsbuggen paa blegnende Kinder nedslød,
 Og mat hun paa Gulvet omtumled, som død.

End reiste hun sig, for hun udgav sin Haand,
 Og strakte mod Karret den dødmatte Haand,
 Og tog det i Skolet, og stirred' derpaa,
 Og aabnede Laaget og saae hvad der laaæ.

Da damped', da banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end slog imod hendes i Lyst —
 Da styrte Taarernes blodige Blod,
 Og blandede sig med den Elskedes Blod.

"O blodige Jammer!" trykt tæt til sin Barm,
 Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
 "O blodige Hjerte! slaaæ heftig endnu —
 "Slaaæ heftig mod mit! o det bløder som du!"

End damped', end banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end sollte sig nær ved sin Lyst —
 Og sterkere Taarernes strømmende Blod
 Nu styrted' af Dinene ned i dets Blod:

"Jeg

"Jeg leved' for dig, og nu dør jeg med Lyst —
 "O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
 "O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
 "Jeg kommer — din Brud — o flaae hestig — endnu."

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,
 Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
 Fra bristende Blik faldt en Blodsbraabe ned —
 Det sidste Gang zittred' — og hendes brast med.

Og Sielen sloi bort til sin vinkende Ven —
 Til Kongens Gemakker man stormede hen;
 Hoit blandede Skrig giennem Salene lod:
 "Prindessen — o Konge! — Prindessen er død."

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eneste Datter saa kær —
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja meer end den Skat, hele Jorderig har.

Og see! da Forræderen fremviste sig,
 Da ræste den Gamle: "Det skylder jeg dig!
 "Dit Blod det betale! det driske Burgund;
 "Thi dette mig raadte din giftige Mund!"

"Hoit klager for Dommen dig nu hendes Blod —
 "Kiel, Dievel! i Helled' dit fruyende Mod!"
 Ræst uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
 Og død for hans Fod laae Forræderen der.

"Lenardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!
 "Min blodige Synd, o Forbarmet! slet ud!
 "Forklager mig ei, mine Born! dog, o nei!
 "Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!" —

Den kronede Gamle nu hænderne vred,
 Og trostlos den blodige Gierning begræd —
 Han siden lod giøre en Kiste af Guld,
 I hvilken han glemte de Elskendes Muldb.

Ludvig's Gienfærd.

(Odeen af det Skotiske.)

Marie foer af Sengen op,

O! Jesu! frels mig arme!

Koldt svedte hendes spæde Krop,

Da Døren knagende gifk op —

Det Gud sig mildt forbarme!

Der stod han kold, og bleg, og lang

I Gravens Dragt, den Arme!

Hvis spildte Suk, hvis spildte Sang

Forkortede ham Livets Gang

I uophørlig Harme —

Der stod han lang, og kold, og bleg,
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som ingen Tid sin Elskete sveeg,
 Skjondt stolt hun stedse ham undveeg,
 Og spottede hans Harme —

Der stod han bleg, og lang, og kold,
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som for sin Elskovs Troe til Sold
 Hik haablos Kummer tusindfold,
 Og dræbtes af sin Harme.

"Marie! hør din dræbte Ven
 "Fra Gravens mørke Bolig!
 "Giv mig den Troe og Lov' igien,
 "Som jeg i Live gav dig hen,
 "At jeg kan slumme rolig." —

"Din

"Din Troe og Love jeg igien

"Dig aldrig før vil give,

"Hør i min Favn du kommer hen

"Og med et Kys besegler den,

"Du gav mig hen i Live." —

"Jeg i din Favn ei komme vil;

"Hvad nytter det mig Arme?

"Forsvunden er min Læbes Ild,

"Mit folde Kys dig dræbe vil

"I mine folde Arme.

"Nei! hør din troe, din dræbte Ven,

"Fra Dødens tause Bolig!

"Giv mig den Troe og Lov' igien,

"Som jeg i Live gav dig hen,

"Saa vil jeg slumme rolig." —

"Din

"Din Troe og Love jeg igien
 "Dig aldrig før vil give,
 "Før du gaaer med for Altret hen,
 "Og med en Ring besegler den
 "Du gav mig hen i Live." —

"Jeg alt paa skumle Kirkegaard
 "I sorte Kiste ligger;
 "Mit Gienfærd her kun for dig staer!
 "Nægt ei din Ludvig, stedse haard,
 "Hvad han i Døden tigger!"

Sin hvide Haand hun gav ham hen —
 "Der! tag din Troe og Love!
 "Jeg stenker dig den heel igien;
 "Gaae til din Grav tilbage hen,
 "At du maae rolig sove!" —

Flux hun i Klæder skyndte sig,
 Og i de Dødes Have
 Den hele Nat forvildte sig,
 Og fulgte med det kære Liig
 Imellem mørke Grave.

"Er ved din Side, Ludvig! Rum
 "I Kisten for din Pige?
 "Ron hun hos dig i Dødens Slum
 "Faae kun ved dine Fodder Rum,
 "Hun ned til dig vil stige." —

"Min Kiste kun er smal og fort,
 "Den ikkun mig kan rumme;
 "Der er saa koldt, der er saa haarde,
 "Der er saa stille, tykt, og sort,
 "Du der kan ikke slumme." —

Nu hanen goel, og pludselig
 Saes Morgenens fremile,
 "Farvel, Marie! signe dig
 "Gud Fader udi Himmerig!
 "Jeg gaaer igien til Hvile." —

Det blege Gienfaerd taug — og svandt
 Blandt sorte Traer og Stene —
 Ned paa Marias Kinder randt
 En blodig Taare da det svandt;
 Nu stod hun der allene:

"Hør! Elske! din Marie dig
 "Skal snarlig hisset mode!"
 Det lyse Die lukte sig —
 Kold, som en Steen, bleg som et Liig,
 Hun faldt omkuld og døde.

Alf og Lyna.

(Af en utrykt Opera.)

Midnattens Maane gik Skyen forbi,
De Stierner saa zittrende blinkte;
Bestlige Smaalyn paa vildsomme Skie
Alf til sin Elskede vinkte.
Men Lyna danser i Himlen.

Lyna var yndet af Uller og Alf;
Men Alf var kun yndet af Lyna;
Skovenes Trolde for Heltene skialv —
Lundene gienslode: Lyna!
Men Lyna danser i Himlen.

Uller

Uller i Skoven den Yndige bad,
 (Saa klager den kurrende Due)
 "Alf har jeg givet mit Hjerte," hun quad —
 Hans Die blev rædsomt at seue —
 Men Lyna danser i Himmel.

Mordstaalset før af den Rasendes Haand
 I Lynalilds bævende Hjerte —
 Smilende Lynalild opgav sin Aand —
 De Engle til Himmel den bærte.
 Men Lyna danser i Himmel.

Midnattens Maane sig skulde bag Skye,
 De Stierner saa zittrende blinkte;
 Vestlige Sinaalyn paa vildsomme Stie
 Alf til sin Elskede vinke.
 Men Lyna danser i Himmel.

Mørk rusled' Elferens bristende Syn

Paa blegnede, blødende Lyna —

Mørket opklartes af rødere Lyn —

Lunden gienhylede: Lyna!

Men Lyna danser i Himmel.

Morderen kom: "Jeg har myrdet din Brud!" ,

Alf braæt i Zaarer: "Du Arme!

"Lev, hvis du kan! jeg vil følge min Brud!"

Han død sank i Lynalids Arme.

Nu begge danser i Himmel.

Forvandlingen
eller
Søndernes Frihed.

(Skreven i en huus Eeg i Skoven ved Christiansæde.)

Hvilken salig Glands mit Blik omhyller!
 Flsi min Siel bag Solen i en Slum?
 Skionne Straale, som min Aand fortryller,
 Bakte du mig til Elysium?
 Her i Skovens lysbestrøete Skygger,
 Langt fra fiede Stæders vilde Larm,
 Hvor sin Throne Philomele bygger,
 Føler jeg mig tryg i Friheds Arm.

Flygter

Flygter ikke blide Tryslerier!

Skionne Drøm, flyv ei min Siel forbi,
 Hvor Naturens Favntag mig indvier,
 Til den Salighed, du forsmmer i!
 Stands paa dine lette, lyse Vinger,
 Godheds milde lyse Sendebud!
 Tolk mig al den Vellyst, du medbringer,
 For du flyver hien igien til Gud!

Her i Egens høitidssvangre Hjerte,
 Stille, som den Barm, der giemmer mig,
 Renset fra hver Plet af jordisk Smerte,
 Helliget i Fryd, jeg hører dig!
 I Naturens Helligdom, omringet
 Af dens Skabers Glæds, en Engel lig,
 Let, af salig Andagts Ild bevinget,
 Skal min Siel forstaae og folge dig!

"Mærk, du Dodelige! Fremtids Syner
 "Habne sig for dit henrykte Blik,
 "Giennem Stovets Mat en Straale lyner
 "Fra det Lys, som Aander eene sik;
 "Fat den Fremtids Salighed, jeg bringer,
 "See! den suæver synlig om din Aand!
 "Myd det Nu, hvori din Siel sik Vinger
 "Følg mig, løst af Stovets tunge Baand!"

Som naar efter Livets lange Kummer
 Jordens Søn, som her var god og viis,
 Vaekket af den kolde Dødens Slummer
 Vaagner op engang i Paradiis,
 Saa forsvandt for mit opklarte Øie
 Rundt omkring mig, hvad jeg forhen saae,
 Og jeg skued', nærmere det Høie,
 Under mig et Paradiis opstaae.

Der hvor nyslig grimme Tidsser groede,
 — Volged' sig en Hær af svangre Straae,
 Der, hvor usle Hytter samled' stode,
 Muntre Boeliger adspregte laae —
 Der, hvor Armod gred i tunge Kiæder,
 Trættet Svaghed syg og doven gif,
 Flittige, og frie, og vase Glæder
 Modte mit umættelige Blif.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
 Klare Bække vexled' under mig —
 Alt var fyldt af Liv og Lyst og Love,
 Hvor Natur og Konst omsavned' sig —
 Spredte laae de lykkelige Tage,
 Under hvilke Jordens Rigdom laae,
 Hjælpt git Manden, hisset git hans Mage,
 Han til Agren, hun til sine Smaae.

Begge sang i muntre, konstfri Toner
 Glade Jubler op til Glædens Gud —
 Og fra Skovens mørkegrønne Throner
 Eko lød til Eko: Gode Gud! —
 Alt var fuldt af Virksomhed og Glæde,
 Rundt om Fryden gif i Flidens Fied,
 Skov og Dal og Væk var Friheds Sæde,
 Hele Landet Lykkens Opholds Sted.

"Dette skabte Danmarks Ven, hvis Die
 "Skuede hvad der var god og ret,
 "Og som ei uwirksom lod sig noie
 "Med at skue — men fremkaldte det.
 "Hør hvor denne glade Slægt velsigner
 "Hans udødelige blide Navn —
 "Og ved Askom, som sic Udspring ligner,
 "Glemmer deres første Faders Savn!"

Pludselig en Lyd af mange Stemmer
 Hvirvlede sig til mit Øre frem:
 "Brodre! her i Glædens Skygger glemmer
 "Ei den Fader, som os skabte dem!
 "Nu hans Støv i Jorden roelig hviler
 "Døeget i en stille Slummers Fred;
 "Men hans Siel fra lyse Hjimle smiler
 "End i Sonnesønnen til os ned." —

Alt forsvandt, og Sang og Glæds bortvege;
 Tungt igien jeg følte Støvets Vaand;
 Men imellem topsorgyldte Egge
 Svæved' endnu Bondens Faders Aand
 Og jeg priste Gud, som lod ham blive
 Edel, viis og god, og Danmarks Lyft,
 Og som ham en Broder vilde give
 Stor, som han, i alle Edles Bryst.

Q. 11.

Roserne.

Da jeg sikt dem.

Skionne, kielne Roser visner ikke!

Blomstrer trygge her hos eders Ven!

Eders spede Torne frit ham stikke,

Eders Dust helbreder ham igien.

Eders kielne Spyd omsonst ham true;

Gierne sider han, hvad Amor leed,

Før i eders Purpur-Smil at stue

Villedet paa skion Uskyldighed.

Skionne,

Skionne, kielne Roser! visner ikke!
 Duster indtil Solens Nedgang sødt!
 Duster end i Nattens Dieblisse,
 Maar Naturens sidste Smil er dødt!
 Solen atter frem i Morgen iles,
 Og opvarmer mildt den kolde Luft —
 Maar dens første Blik til Jorden smiler,
 Lad det vække mig i eders Dust!

Da de viñede.

Røde Roser! Eders Purpur blegner!
 Hvide Roser! Eders Sne blev graae!
 Al! saa salmer, svinder, mattes, segner
 Al den Skionhed, Solen blomstre saae!
 Roser! Eders sidste Smil mig minder
 Hendes Smil, hvis Haand I blomstred' i;
 Ogsaa dette Smil engang forsvinder —
 Grumme Roser! al! hvi viñed' I?

"O! vi haabede den stolte Lykke,
 "Trylled' godt i Hendes Haand af Lyst,
 "Hendes skønne skyldfrie Varm at smykke,
 "Og engang at dse paa Hendes Bryst.
 "Af! vi maatte Hendes Smil forlade!
 "Og af Hendes Haand modtog os Du! —
 "Grumme! dersor falsme vore Bladé!
 "Grumme Sanger! dersor dse vi nu."

B i s e r

v g

andre lyriske Stykker.

22
23
24

25
26
27

28
29
30

Digtervisse.

(Efter Horaz.)

Mig, som en Ven af den yndige Muse!
Flye du vanhellige Kummer og Frygt!
Vort til dit Hjem, hvor Orcanerne bruse,
Synk i din Mælstrøm! Lad mig leve trygt!

Mig, som en Yndling af kielne Gudinder,
Nører ei Nygter om Briternes Krig;
Gratier, Amor, Cythere, Dorinder,
Og min Semire berolige mig.

Lad et par tusinde Spanier flyve
 Op fra Minorca til Himmels med et!
 Mig bryder ei hvad Aviserne lyve,
 Tydskens Journal og de Franskes Gazet.

Glaccuses Psalmer, Anacreons Viser,
 Wielands velsignede komiske Spas
 Tryller min Aand, og jeg synger, og priser
 Glædernes Guddom, og tømmer mit Glas.

Hvad kommer det mig vel ved om Marocco,
 Tunis og Tripolis ruste sig ud?
 Om Moskovit sætter Tyrk i Barocco?
 Britterne skyde med Flesk eller Krud?

Enten den store Chinesiske Keiser
 Gir Audienz Klokkem fem eller ni?
 Enten Hans Hellighed cognito reiser,
 Eller incognito, rager ei mig.

Zeg, som en Yndling af kielne Gudinder,
 Andresslags Ting maae bekymre mig om:
 Krandsen Semire mit Hoved omvinder
 Henter jeg ei fra Paris eller Rom.

O du horaziske hellige Muse,
 Du, som omsvever den yndige Dal,
 Mellem hvis Blomster Zephirerne suse
 Hoppende over en Bæk af Crystal,

Digteres Dronning, du Sangenes Moder!
 Hør kun en Von af din ydmyge Skald:
 Lær ham i Flammer af Hymnias Oder
 Flugten mod Himlen! beskyt ham mod Fal!

Lær ham i Nynnen af Gratiers Sukke
 Kielent med Beemodens bævende Lyd
 Blødende Hierter den Bellyst indskukke,
 Himlen dem giemmer i sidende Dyd!

Uden du, søde Gudinde! hans Tunge
 Rører, og tænder i Sieslen din Ild,
 Strengene slappes og hæve og runge
 Sangen blir sturrende, kraftlös, og vild.

Men, naar du stemmer til Himmelens Toner
 Læbens og Harpens forenede Klang,
 Da skal han spille og Dans Millioner
 Lyttende høre med Belyst hans Sang.

Hvad jeg synger og ikke synger.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig,
Og Hæltes Seire paa Stridens Enge;
Min Muse blegner og skuler sig,
Naar Sverd mod Skiolde sig mordist trænge.
Naar Sablen klirrer og Spydet hviner,
Naar Doden throner paa Livs Ruiner,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke til Evans Priis,
Naar glad han mellem Vocaler danser.
Jeg har, blandt andre, den egne Viis,
At uden Drikken jeg bedre sandser;

Skal Verset søges i Glas og Kruse,
 Saa blir ved Prosa min ædrue Muse,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke en Elske-Konst,
 Og Negler for at indtage Piger;
 Al Aars amandi er dog omsonst,
 Naar Aldren kommer, og Styrken viger;
 Og da først er det jeg den behøver;
 Men, naar mig denne min Ungdom røver,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke, som Juvenal,
 Min Næstes Heil og min Naboes Lyder;
 Vor Jord blev dersor ei mindre gal,
 Og Laster dersor blev ikke Dyder.
 Naar Podagra dig forbyder svire,
 Skriv da mod Dobleren en Satire;
 Saa tier jeg.

Jeg

Jeg synger ikke om snedig Næv,

Om gamle Katte, og Muse-Krige.

Æsopus skrev sig jo Nyggen skæv,

Og Verden blev dog ei mere lige;

Naar Skader pludre Juristerier,

Og Katte mijave Philosophier,

Saa tier jeg.

Jeg synger ei den symphoniske Skov,

Hvor Philomel sin Solo triller,

Hvor Almagts Under og Godheds Lov

Hver vinget Evald i Toppen spiller;

Naar Aftenroden Naturen maler,

Og Skoren skinger af Mættgaler,

Saa tier jeg.

Jeg synger ikke Monarkers Priis;

Jeg neppe kiender dem ret — desuden,

Er een og anden lidt god og viis,

Faaer han vel Nøgelse mig foruden;

Og overalt, naar en Enkelt byder,
Og halve Verden den eene lyder,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke ved Leilighed,
Naar Livet farer af en Spadille;
Om naadig Frue selv dandsed' med,
Saa taug jeg, troer jeg, dog ganske stille;
Da Tinget steer i naturlig Orden,
Og Tabet sielden just stader Jorden,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke for en Mæcen;
Thi, sandt at sige, saa troer jeg ikke
Det blev mig mueligt at finde een,
Om jeg sik Indfald, i Niim at tigge;
Thi Sandhed vil jeg saa gierne sige,
Og dette kan man just ei saa lige,
Saa tier jeg.

Seg

Jeg synger ikke om Kierlighed,
 Kun Elskov toner min kælne Lyre;
 Jeg synger ikke den Salighed,
 Jeg svømmer i ved dit Bryst, Semire!
 Hvor Evighed jeg allene savner,
 Naar du mig kysser, naar du mig favner,
 Saa synger jeg.

Og alt gientoner, Semire! dig.

Semire: gienrasle Skovens Gege;
 Semire: gienvister Engen mig,
 Hvor Vestenvinde med Flora lege,
 Semire: gienlyde steile Fielde,
 Semire: gienriple Kildevælde,
 Dig synger jeg.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var kun en Alen lang;
Sædt, naar jeg denne tænker, Zaarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøged' i min omme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste Faders Knae,
Og kændte Mismod, Uroe, Grublen, Harme,
Saa lidt som Penge, Græst, og Galathe.

Da

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
 Men og tillige meget mindre stem;
 Da saae jeg Stiererne som Prækker tindre,
 Og ønskte Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte: gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kien den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
 Mod Vester ned i Havets gyldne Skoed,
 Og dog om Mornnen tilig atter male
 Den hele Himmelsgn i Østen rød —

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Sol,
 Og alle disse Himmelens Perlerader,
 Som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
 Den Van, min fromme Moder lærte mig:
 O gode Gud! o! lad mig altid stræbe,
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
 Og for min Søster, og den hele Bye,
 Og for ukendte Konge, og den Stoder,
 Som gif mig krum og sukkende forbi.

De svændt, de svænt de blide Barndoms Dage!
 Min Nolighed, min Fryd med dem svænt hen;
 Jeg kun Erindringen har nu tilbage:
 Gud lad mig aldrig, aldrig tæbe den!

Morgen sang.

(Polihymnias Undling J. A. P. Schultz; helliget.)

Nu stiger Dagens lyse Gud
I Østen over Jordens,
Og spreder Liv og Vellyst ud
Fra Syden indtil Norden.

Nu flygter Nat, og Skræf, og Krig,
Og Skygger af de Døde;
Og Engens Blomsteraabne sig
Og smile ham imøde;

Med Purpur overstræber hans Hær
 Den nyslig mørke Klode,
 Og danner Paradiser der,
 Hvor Dødens Skygger stode;

De gyldne Skyer sække sig,
 Og frandse Høiens Kanter,
 Og hele Himmel speiser sig
 I Duggens Diamanter;

Og sødt gienlyder Dal og Skov
 Af vingede Tibuller,
 Og Havets Bølger til hans Lop
 Med dæmpt Brusen ruller.

Den hvilte Bonde nu sin Brud
 Og Brudeseng forlader,
 Og danser glad i Marken ud,
 At sveve paa sin Ager.

Den Væk, hvis røslende Kristal
 Ei Isen længer binder,
 Fra Bakken ned i grønne Dal
 Imellem Blomster rinder;

Og Skovens Son, den røske Hjort,
 Sig speiler i dens Bølger,
 Og seer sig om, og iser bort,
 Og elskete Hind ham følger.

De overgivne, spøde Lam
 I Dalen glade bræge,
 Og Karper i den tøede Dam
 Med glade Karper lege,

Af Nislen, Brægen, Brusen, Sang
 Alt om mig her gienlyder;
 I sammenstemte Jublers Klang
 Den hele Jord sig fryder.

Og

Og du, min Rosst, skal blande dig

Med hine Melodier!

Min Læbes Lyd skal tage sig

I Vaarens Harmonier:

Tak! milde Skaber! at dit Oliv

Mig bød af Matten vandre

Til Følelse, til Lys og Liv,

Og Nydelse med andre!

Tak! gode Fader! at du gav

Mig Die til at satte

Fortryllet her paa Jord og Hav

Naturens mange Skatte!

Min Tak, min Priis, o Gud! modtag,

Hordi du gav mig Dre,

Til Vækvens Rislen, Lærkens Slag,

Og Havers Dræn at høre!

Lovpriset, takket vær, fordi
 Du Tanken lod mig lede,
 Til i din Skabnings Harmonie
 Din Almagt at tilbede !

Lovpriset, takket evig vær !
 Fordi du gav mig Tunge,
 Hvis End den Priss kan stamme her,
 Som Engle hisset siunge !

H e l b r e d e l s e n .

Solen mig ei bragte Glæde ;
Maanen stedse saae mig græde ;
For mit Syn var alting sort.
Bud dit første Smil , Palmine !
Flygted' Mørke , Skræk og Pine
Fra min Siel for evig bort.

For jeg saae Naturen øde ;
Morgenrotdens Straaler døde
I mit Dies mørke Skye ;
Nu jeg seer , og Godhed priser ,
Almagts smilende Beviser ,
Seer dein glad hver Morgen nye.

Før

Før jeg hørte fun paa Jorden
 Støvets Skrig, og Himmelens Torden;
 Bækken rislede mig Skræf;
 Nu, mens Skrig og Torden tier,
 Lyde Glædens Melodier
 Sødt i Skov og Dal og Væk.

Før mit sorgopfyldte Hjerte
 Følte lutter Nag og Smerte,
 Da det ikke slog for dig;
 Nu, det ganske dig tilhører,
 Ingen Plage meer det rører;
 Alting nu henrykker mig.

Før med bange Ølik mit Øie
 Giennem Zaarer saae den Høie,
 Saae ham lyne, saae ham vred;
 Støvet glad jeg nu forlader,
 Naar jeg svæver nær min Fader,
 Drukken af hans Salighed;

Og ved Foden af hans Trone

Priser ham i Glædens Tone;

Bed min Side knæler du.

Bred og stræng jeg seer ham ikke,

Ah! thi gennem dine Blikke

Seer jeg denne Fader nu.

Haand i Haand vi ville vandre

Livets Bane med hverandre;

Og ved Dødens Engels Bud

Skulle, for igien at leve,

Vore Siele sammensveve

I de sidste Suk til Gud!

Den glade Lycas.

O! jeg Lyksalige! Lycilis elßer mig!

Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?

Lycilis elßer fun mig!

Lycilis deilige Læber fun aabne sig,

Før at fortælle mig sødt, at hun elßer mig!

Lycilis kysser fun mig!

Himmelstke Muser og Gratier, lærer mig,

Lærer min henrykte Siel at fortolke sig!

Lycas forvildes i Fryd.

Lycilis synger; ophsict, som Jupiter,

Høit over alle lovsyngende Verdener

Hører jeg Sangenes Lyd!

Lycas er mægtig og riig som Saturnion,
 Viis som Tritonia, skøn som Endymion,
 Stark og berømt som Achill;
 Lycilis smiler — Idalia skuler sig —
 Viisdom og Rigdom og Skønhed og Styrke mig
 Moder i Lycilis Smil.

Nedslyng fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
 Sønderknus Hjimle paa synkende Verdener!
 Omst trykt til Lycilis Arm,
 Intet kan skække mig; roelig jeg slumer der;
 Sødt under tusinde buldrende Tordener,
 Dør jeg i Lycilis Arm.

medt de godt venne givt min go
søn høi pæ verd givt mine ville nille

Den lille Landsbyepige.

Jeg har af alle Himsens gode Gaver
De beste, Sundhed, Sørglosshed og Rose,
Og tusind Glæder, hvilke den kun haver,
Der langt fra Stadens Sværin i Mag kan hœ.

Og for ret glad at nyde disse Goder
Med elskete Godskende jeg deler dem,
Beskyttet af min Fader og min Morder,
I Glædens og Uskyldighedens Hjem.

O! jeg er lykkelig! og tusind ere
Ei halv saa froe, som jeg, og takke dog —
Min Tak skal sees i Lyst, til meer og meere
At være lydig, flittig, from, og klog.

Min Barndom skal i denne Tid forsvinde,
 Og mere lydig, flittig, klog, og from
 Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
 Og Gud skal høre hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
 Saar følge denne Moders Ja og Nei,
 At naar det elskte Ledebaand har Ende
 Jeg selv kan vandre tryg paa Livets Vei!

Og naar engang den endes med en hædre,
 Maar hendes Liv jeg her omlevet har,
 Da dette skionne Sagn mit Minde hædre:
 Hun var som hendes elskte Moder var.

B i v l i.

(Sang ved Solens Opgang paa sin Kones Fødselsdag.)

Velkommen, o Sol! hvis fortryllende Glæds
Oplyser og varmer og føder!
Velkommen til Baagen, til Arbeid og Dands,
Til Vandts, og til Lands,
Hvor afflumret Die dig møder!

Velkommen til mig med den favreste Dag
Af alle jeg hilser i Aaret,
Paa hvilken min Glæde, min Lise og Mag
Bed Nat og ved Dag,
Min Bivli til Verden blev baaret!

Med Lærkens sig blander min tilige Sang,

Mens Vibli end ligger og sover;

O Sol! du skal høre dens jublende Klang,

Dingdang! dinglidang!

Min Vibli jeg synger og lover!

Min Vibli er vakker, og huuslig, og net,

Som Fuglen i Lusten saa vever!

Til Arbeidet rast, og til Høstdansen let,

Spirvip! spirrevet!

Min Vibli imøde mig svever!

Hun deler hver Msie med mig, og saa suurt

Er intet, som hun jo forsøder.

I Huset og Haven staaer älting, som smurt,

Saa peent og saa puurt!

Og Neenhed paa Ningheden bøder.

Vor Tid flyver hen under Arbeid og Bon
 Med Springen og Syngen saa sage;
 Ad Aare maafsee hun mig bringer en Son
 Til meer end til Bon
 For hver lille Sorg eller Plage!

Og vanker jeg hjem, af min Dagsvie traet,
 Det Billde iminde mig smiler:
 Hvor venlig med Kyss, hvor vever og let
 Spirvip! spirrevet!
 Min Bivli i Favnene mig isler!

Med Bon, og med Tak, og med Sang, og med Klang
 Jeg moder den Festdag i Aaret
 Da helse min Rigdom, min Pryd og min Prang,
 Dingdang! dinglidang!
 Min Bivli til Verden blev baaret.

Velkommen, o Sol! i din straalende Krands
Med Dagen, med Lyset og Livet!
O straal til Hans Ære med helse din Glæds
Til Hans — o! til Hans,
Hvis Godhed mig Vivli har givet!

Selvindhjælfe.

(Ester Horas.)

Du seer hvor slemt den folde Vinter-Gud
Har dannet om vor Jord;
Alt Spor af Liv er slettet ud,
Naturens blege Liig staer skjult med Flor.
Vor Frues, og Sanct Peters Spiir opthroner
I Skyen, som to Keridoner.

Maar Solen ester et Besøg saa fort,
Gaaer bag ved Kisge ned;
Liig Rammonds Gienfærd hvidt og sort
Vort runde Taarn man seer og gyser ved.
Usikre God, imens du frygtsom stirrer,
Paa glatte Kannikstræde svirrer.

Hist krandse sorte Træer den hvide Bold;
 Ved Porten, som Socrat
 Paa Isen fordum, stiv og kold
 Staer ubevægelig en lang Soldat;
 Og hist paa glatte Træskoe snel forsølger
 En Pog en anden Pog paa frosne Bolger.
 Spar ei dit Brænde! Fyr i Øvnen brav!
 Gør Stuen dygtig varm!
 Tag Ponsebollen frem, og lav
 Din Ven en Drif, som hede kan hans Varm!
 Hylt Glasset, og lad Boreas derude
 Saa meget som han gider, tude!
 Det øvrige lad Himlen sørge for,
 Som tæmmer Storm og Hav,
 Som gør, at Purken dristig gaaer
 Paa Træskoe der, hvor Helten fandt sin Grav —
 Lad Ponse tse vor Krop og drukne Sorgen,
 Og Himlen raade for i Morgen!

Jordens Leth e.

Drikkeviise.

Naar, som vi daglig see desværre,
Den Gode, Kloge lider Nod,
Mens mangen dum og nedrig Herre
Sødt slumrer midt i Lykkens Skiod;
Naar Daarens frysdefulde Stemme
Stolt dover Armodss Klagelyd,
Saa drikker, Brodre, for at glemme
Den Viljes Suk og Daarens Fryd!

Naar

Maar sultne Bondes spilde Klage
 Gienlyder fra den stolte Borg,
 Hvis Eiermand, blandt gode Dage,
 Forhaaner Brødres Nød og Sorg,
 Og, trodsende Naturens Stemme,
 Ved deres Sved og Blod blir rig,
 Saa drinker, Brødre, for at glemme
 Hans Rigdom og hans Vonders Skrig!

Maar en uskyldig, dydig Kone
 Misfierdes af en nedrig Mand;
 Maar Stromme Taarer ei forsone
 En ægteskabelig Tyran;
 Maar hun sit Liv maae taus bortgræmme
 Skisndt hun af ingen Brøde veed,
 Saa drinker, Brødre, for at glemme
 Den lidende Uskyldighed!

Naar en troestlydig, yndig Pige
 I uerfaren Ungdoms Baar
 En af vort Kions Foragtelige
 Uheldigviis til Elster saaer,
 Og skuffet maae tilsidst fornemme
 Bagtalessens og Kimmers Graad,
 Saa drikker, Brodre, for at glemme
 Den yndige Forsortes Graad!

Var ei den Saft af rode Druer,
 Hvo vilde laenger blive her?
 Thi, hvor den Wises Dienstuer,
 Det moder Luther Lidesser.
 Hosit lyder Undertryktes Stemme,
 Forsortes Skrig fra Syd til Nord —
 Op, Brodre! drikker, for at glemme
 Vor hele sorgelige Jord!

Skaal for den Elskede.

Drikkeviise.

Hylde hver sit Glas til Randen,
Bacchus elster bredfuldt Maal;
Klinker glade med hinanden,
Drikker hver sin Piges Skaal!
Fordom, Evang og Griller vige,
Ingen af os være Mar!
Ingen skamme sig at sige
Hosit, hvad Mavn hans Pige har.

Ingen

Ingen uden Løslen tænker
 Ondt om Biin og Kierlighed;
 Bacchi Krands og Amors Lænker
 Skammer ingen Klog sig ved;
 Ingen er saa stor en Tiger,
 At han onser, alt forgaae!
 Mon en Verden uden Piger
 Nogen Time kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden
 Til du kommer her igien,
 Elskov overast er Moden,
 Tyrk og Syde kiende den!
 Elskov har os alting givet,
 Hvo blev uden Elskov sed?
 Elskov gav os alle Livet,
 Uden den var alting Død,

Lad endog et Marmorhierte
 Hos en Pige her og der.
 Een og anden volde Smerte,
 Smerten selv er stundom fier!
 Pirres du for sterk i Panden
 Af en troelss Delia,
 Nu saa sog dig op en anden,
 Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
 Hvis hans Siel er Dydens Ven,
 Ved en reen og ædel Flamme,
 Og den Møe, som tændte den.
 Ud med Navnet! ingen svige
 Lev — — — lykkelig!
 Himlen give dig, min Pige,
 Den til Mand, jeg ønsker dig!

Den beste Verden.

Drikkeviise.

Det gaaer saa herligt overale,

Hvor man sit Die vender;

Hver anden Verden ufortalt,

Jeg ingen bedre kiender.

Neis, hrem der vil, med Montgolfier,

For nye Verdnar at besee!

Mon Vinen der er sôdere?

Mon der er bedre Venner?

D d

Det

Det gaaer saa got i Verden her;
 Alting er smukt i Orden;
 Sol, Maane, hele Himmelens Hær
 Spadserer rundt om Jorden.
 For ingen Penge kan man see
 Den himmelske Comedie,
 Som føres op af Stiererne,
 Fra Syden og til Norden.

Det gaaer saa got her i vort Nord;
 Her voxe smukke Piger;
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Niger,
 Har man dog Vand paa hver en Kant,
 Hvor i man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det

Det gaaer saa got i Byen her;

Concerter, Klubber, Baller,

Comedier, og andet meer

I deilige Mængde falder.

Man hopper om fra Dør til Dør;

Man gister sig, og Vøger gør;

Man puffer, drifker, leer og dør,

Naaar Dod og Doctor falder.

Det gaaer saa got ved dette Bord;

Og ingen Sorger tynge,

Thi Venstebab sine Arme snoer

Om helse dette Klynge;

Og det er dog en herlig Sag,

At sidde trygt i Vennelag,

Og nyde Druen ret med Smag,

Og glade Viser synge.

Det gaaer saa got med hver især;
 Jeg glad hver Broder skuier,
 At bygge sig en Himmel her
 Af Vensteb Sang og Druer.
 Gior paa den sidste Flaske Kaal!
 Hyld Glassene til fulde Maal!
 Drif Venstabs, Sangs og Druers Skaal!
 Skaal! Vensteb, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare got med mig,
 Rundt om mig seer jeg Glæde,
 Og i mit Bryst den bygger sig
 Et stærkt og varigt Sæde.
 Min Sang er Glædens sande Lyd;
 Mit Bud er mild og munter Dyd;
 Mit Ønske: hele Verdens Fryd;
 Min Mening: Tøffen græde!

De Skisunes Skaal.

Selskabs-Sang.

Skaberen skued' den nyskabte Klode,
Ufodde Menneskers Skiebner han saae,
Og, for disses Umildhed at bode,
Mild bød han Druer opvore derpaa;
Men end han et Mørke blandt Tingene sandt:
"Bliv Piger!" saa bød han, og Mørket forsvandt.
Hines Belgierning vi glade velsigne,
Derfor en Sang vi dem offrede nys;
Men hvad er Druernes Nectar at ligne,
Brodre! mod disses fortryllende Kys?
Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
Er Perler i Glasset mod Pigernes Smil.

Derfor vi alle til Sostrenes Ære

Fylde det vinkende Glas til sin Mand;

Den, som ei elster, kan Tingen vel lære,

Den, som er ugift kan vel blive Mand.

Den Sandhed bestandig uroffelig staer:

Enhver har sin Donna, har høi, eller saaer.

Du, som i Hymens lyksalige Kiæder,

Bed en Venindes fortrolige Barm,

Nyder en Forsmag paa Himmelens Glæder,

Glemmer hver Sorg i den Undiges Arm,

Skien glad paa din Lykke! tag Glasset, og priis

Den Engel, som stabte dig dit Paradiis!

Du, som med Haabet ved Siden fremiler

Glad mod din Elskovs dig vinkende Maal,

Trodser hver Hindring saa længe hun smiler,

Drukner i Kys hver Besværligheds Skaal,

Lyksalige Broder! den Sang være din:

Hver Broder en Donna sig vælge, som min!

Du,

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,

Mægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
Skuffet af Skæbnen ulykkelig græder,

Spottet af Eko gientager dit Haab!

Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
Din Broders og alles foreenede Fryd!

Hvit lyde Glassenes flingrende Toner!

Hvit lyde Brødres foreenede Røst:
Smilende Piger og kærlige Koner
Leve os alle til Held og til Trost!
Til Ere for Elskov alt Levendes Maal:
I Koner! I Piger! I Skionne! Jer Skaal!

Maadens Skaal.

Drikkeviise.

En Daare sørger for i Morgen;
Den Viise bruger glad sin Dag,
Og Himsen overlader Sorgen;
Sligt er kun dens, ei vores Sag.

Skal Livet, Venner! os behage,
Og skal vi det ei ønske fort,
I Vijn og Elstov vore Dage
Maaer synges, kysses, spøges bort.

Ei ville vi, som andre Daarer,
Med Sorg os giøre Tiden lang;
Han skuer usdig vore Taarer,
Som gav os Piger, Vijn og Sang.

Bed

Bed syldte Glas, i Venstabs Arme,

Og ved en elsket Mages Bryst,

Han bød os glemme Livets Harme,

Og glade nyde Livets Lyst.

O! vi vil elsker, synge, drikke

Saa længe, Venner! vi er her!

Her kunne vi — men vide ikke

Og vi det ogsaa kunne der:

Dog ville vi det alt med Maade;

Den Daaren ei at holde veed;

Gor meget og Gor lidt er baaide

To Modre til Elendighed.

O! vi vil elsker, drikke, synge;

Men for at naae vort skionne Maal,

Vi klinke hoit i Venstabs Klynge:

Vor Glædes Moders, Maadens Skaal!

Sang for Muserne.

Viisdom bød, og Himmel ynder
Mild og blid og munter Dyd;
Ræst og frie vor Sang forkynder
Aabne Hierters reene Fryd;
See den mildt i Glasset vinker:
Skænker! drifker! synger! klinker!
Himlens Bud er: "Lev og Nyd!"

C h o r .

Glæden mildt i Glasset vinker:
Skænker! drifker! synger! klinker!
Viisdoms første Bud er Fryd.

Tiden flyer ved Spøg og Latter;
 Viisdoms andet Bud er "Lee!"
 Mørket svandt, da Klogskabs Datter,
 Vor Thalia lod sig see;
 Arbeid fandt en ædel Hvile,
 Maar den Skinnnes muntre Smile
 Nodte Kummer selv, at see.

Chor.

Længe Holsbergs Muse smile!

Aldrig den fra Norden ile!

Længe vi dens Ynde see!

Bellyst tit paa klidne Kinder

I den stille Taare sloss;

Sødt vor Sorg i andres svinder,

Bed at deele fremmet Nod.

Sorgens Muse! Dig til Ere,

Ædel Ynk os hellig være!

Fryd i Beemod dobbelt sord!

Chor.

C h o r .

Melpomenes Taarer være,
 Som Thalias Smil' os kære!
 Beemeds Vellyst dobbelt sôd!

Højt til Aanders Glæde stemmes
 Jordens Son ved Harmonie;
 Alle Stovets Qualer glemmes
 I dens Himmels Tryslerie.
 Hymnia! dit Nyn, din Torden
 Dysser, vækker, tryller Jorden;
 Verdnér lyde din Magie.

C h o r .

Sangens Muse! skab i Norden
 Stedse Paradiis paa Jorden
 Leve! Leve Harmonie!

Svandt i Daage Himsens Smile,
 Skov og Eng var skjult med Sne,
 Diet segte Lyst og Hvile —
 Diet sandt Terpsichore.
 Bundet om med Floras Kransse
 Let, i Dalens Zephirs Dandse,
 See vi Dandsens Gracie.

C h o r .

Tryllende med Floras Kransse,
 Skøn, i Huldgudinders Dandse,
 Leve vor Terpsichore.

Festlig her, hvor Glæden throner,
 Mellem Venner, Viin og Sang,
 Synger Konstens Lovsang ! toner !
 Klinker i foreenet Klang :
 Alle Glædens Fiender bæve !
 Alle danske Muser leve !
 Leve Spil og Dands og Sang !

C h o r .

C h o r .

Alle skønne Konster leve

Alle Muser leve! leve!

Leve Spil og Dands og Sang!

Almindeligt Chor.

Skaal for hver en Konstens Lærer!

Skaal for hver, som over den!

Skaal for hver, som Konsten ærer!

Skaal for hver, som elsker den!

Skaal for den, hvis Siel kan fatte

Samlet Værd af Phoebi Skatte

Skønheds! Sandheds! Glædens Ven!

Selskabs-Sang

paa Kongens Fødselsdag.

Lad Herman von Bremerne fives
Saa sterkt og saa længe de vil
Om Staten er syg eller trives,
Og Grunden udgranske dertil!
Maar Gud giver Staten en Fader,
Som agter og elster sit Land,
Saa, Brodre! lad høie Nullader
Blessigne den kronede Mand!

Før

For Østers og for Skampioner,
 Som andre fordroie saa trygt,
 Og disse høibaarne Patroner
 Jeg har en besynderlig Frygt.
 Maastee er det Heil i min Hierne,
 Maastee i min øvrige Skit —
 Jeg stammer fun: leve hver Stierne!
 Men mærk, det er ingen Suplit.

Det er en Slags Synd mod Naturen,
 At ønske en Læge Profit;
 Dog, bruges ei Sygdom til Kuren,
 Desuden og Doctoren tit
 Gior vel i at give vor Klode
 Imellem en god Larativ, —
 Saa, alle de Sunde til Gode,
 Hver Doctor henleve sit Liv!

Hvad Konen er Manden, hvad Torden
 Er Lusten, og Aetna sin Æde,
 Er Procuratorer for Jordens,
 De dersor ei heller maae døe;
 Saa længe I, fiere Personer,
 Kun skaane vor fattige Kat,
 Saa klemmer de rige Patroner!
 Saa leve hver brav Advocat!

Den Første blandt alle Platones
 Fordomte af sin Republik
 Af Frygt for Adagios Toner
 Den himmelske sode Musik;
 Men siden de Sartiske Triller
 Er vegne for Hierternes Sang,
 Saa leve hver Sanger og Spiller,
 Som skisserer paa Glassenes Klang!

Man seer vel, nu Konsterne stige,
 Saar mangen et lykkeligt Fiog;
 Dog holde vi med dem, som sige,
 Man stundom bør være lidt Elog.
 Til Maade! For megen Sottise
 Er just ikke heller saa ret.
 Vi klinke da: Leve de Vise,
 Hvis Viisdom tillader dem det!

Skjøndt Eva forsørte vor Fader,
 Skjøndt mangen i Ægtefæabs Huus
 Slaaer Panden til Skamme — saa lader
 En Kone dog koint i et Huus;
 Saa er der og noget desuden —
 Og ingen af os er af Staal:
 Vi kan jer ei være foruden,
 Og dersor, I Koner! jer Skaal!

Man skulde vel neppe formode,
 At nogen var saadan en Trold,
 At ønske den herlige Mode,
 At kyssé, var Pokker i Vold —
 Kun Mandfolk at kyssé, er vandet;
 Desuden af Tode forbudt;
 Dersor, om nu ikke for andet,
 Saa leve hver elskelig Slut!

Motion, og ei andet, man vinder,
 Saa vidt jeg kan see, ved at slæaes.
 Krig ønske vi kun vore Fiender;
 Men scilicet ikke med os!
 Dog, Sikkerhed stader just ikke —
 Til Forsvar og Værn om vor Stat,
 Vi dersor forsigtigen drikke:
 Lev længe Matros og Soldat!

Der var et Slags Folk under Kronen,
 Som stiondt de var Danse, som vi,
 Og veldige Stotter for Thronen,
 Dog sukked' i tungt Slaverie;
 Man agted dem skammelig ringe
 De leved' uteaalelig slet —
 Ha! Brodre lad Glassene Klinge:
 Nu Bonden dog eengang skeer Det. *)

Nu,

*) I Aaret 1784 hæng dette Vers saaledes:

Der er et Slags Folk under Kronen,
 Som, stiondt de er Christians Born,
 Og Danse, og Stotter for Thronen,
 Og Rigets fornemmeste Barn,
 Dog agtes forfærdelig ringe;
 Og leve (Gud bedre det!) slet.
 Ha! Brodre! Lad Glassene Klinge:
 Sid Bonden dog eengang skeer Det!

Nu, Venner! Vocalen os vinker!
 Op! fyld den til fuldeste Maal!
 Og drinker og synger og klinker:
 Vor Faders, Kong Christians Skaal!
 Vor Fader, Kong Christian, leve
 Til Trilling-Familiens *) Held!
 Hver Fiende for Faderen bæve,
 Hvis Vellyst er Ørnenes Vel!

*) Danmark, Norge, Holsteen.

Sang for Freden.

(Ved Kronprinsens Hjemkomst fra Sverrig.)

Lad Kampens Helt, i Vaabens Larm,

Paa Brødres. Lig,

Sin dyre Krands med blodig Arm

Tilsegte sig!

O! snart en Krands, bestenkt med Blod,

Skal visne hen,

Naar fredsomt Navn af viis og god

Staaer lyst igien —

O! naar Triumfens stolte Fryd

Om en Tyran

Bedøver Usles Klagelyd

I trykte Land,

Naar om Trofæen samler sig

En Nest af Folk,

Mon deres vilde Seierskrig

Er Glædens Volk?

Nei,

Nei, Jublen i Triumfens Larm,
 Med Graad er bland't,
 Troæen vidner tause Harm
 Det Blod som randt;
 Og Folket synger fun af Twang
 I halve Chor,
 Og deres vilde Jubelsang
 Er ei som vor!

Velkommen til Dit Land igien,
 Vort Nordens Haab!
 Det glad modtager Fredens Ven
 Med Fryderaab.
 O! Din Triumf er Brædres Lyft
 I Fredens Hegen,
 Og Tillid i hver Borgers Bryst
 Dit Seierstegn,

Bliv hos os længe! stab i Fred,
 Med Vid og Dyd,
 Dit elskete Folks Lyksalighed,
 Din egen Fryd!
 Bliv altid Fredens faste Ven!
 Her virke Du!
 Og naar Du drager ud igien,
 Kom hjem, som nu!

Misund ei Krigeren sin Krands;
 Tag Fredens hen!
 Ei reddmer den af Blod, som hans,
 Ei visner den.
 I rolig Virksomhed bliv stor,
 Og elskelig!
 Og virksom Roslighed i Nord
 Skal signe Dig!

Og Krigens Nædster skulle sye
 Dit Danmarks Strand;
 Og alle Muser skulle tye
 Til Fredriks Land;
 Og Flids og Helds og Glædens Sang,
 I Fredens Favn,
 Skal tone høit med Jublers Klang
 Dit elskte Navn.

Bekommen til Dit Land igien!

Bekommen her!

Hver Borger hilser Fredens Ven:

Bekommen vær!

Op! klinker! Frederik og Fred!

Bekommen her!

Og alle Hierter klinke med:

Bekommen vær!

281

Dansk Tranqvebar-Viise
med mesopotamisk Omqvæd.

Jeg lever, rolig og munter, her
Saa suunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukken er,
Og nyssens lod jeg min Pipe tænde;
Og naar jeg drinker, og naar jeg smøger,
Jeg kæk med Skiebnens Orcaner spøger —
Ski : olski : dol!

Og

Og hvorfor skulde jeg plague mig

Med sorte Griller og mørke Tanker?

Vor Verden er, som man tar den sig;

Geg Roser mellem dens Tornesanker;

Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,

Staae begge blandte fra Syd til Norden —

Skri-o-podol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub

En tyve tredive hundred Mile

Fra Kopenhagen og den kære Klub,

Og kan i Aften derhen ei ile,

Om mine Been var end nok saa lange

Som Laffers øgede tusind Gange —

Po-dolski-o;

Men naar jeg undtager denne Torn,

Saa seer jeg heller ei mange flere;

Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,

Min Siel i Griller skal ei krepere!

Vort

Vort Livs Kattun overalt er broget,
 Og, hvor man lever, man savner noget —
 Dol : skio : po !

Hvad har man hist, som man her ei har?
 Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
 Jeg dette Savn mig saa nær ei far —
 Og hvad er Smør mod Philosophien?
 Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
 Og eene dertil blev Mad os givet —
 Emme : ba : si !

Man har en Stierne — jeg troer Polar —
 I Haletippen af den Bisrnisse,
 Hvorom mig sagde min salig Far,
 At den for Danse staer altid stille;
 Det gisr mig ondt for den gode Stierne ;
 Den leb, som andre, vel ogsaa gierne —
 Op : emme : ba !

Man har for Resten Musik og Sang :

Jeg troer, man falder det Operetter ;
 Men jeg forstaer mig kun lidt paa Klang ,
 Og er i Dudeldum-Troen Kætter ,
 For mig maae Pøkker ta Trille Tralle ,
 Daleidi lari, daleidi ralle ,
 Blemme : ba : si !

Den Flok af Skinnne, man finder der ,

Jeg her ei heller saa blodig savner ;
 Thi, sandt at sige, jeg ikke seer ,
 Hvortil den Flok uden Elskov gavnner ;
 Og Elskov, medens jeg har Forstanden ,
 Jeg styrer og frygter, som selve Tanden —
 Basi : o : po !

All Jordens Elskov er Skum paa Vand ;

Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
 Maar eene dig jeg kun have kan ,
 Tilbedte, himmelske Caroline ! *)

Saa

*) I Tranquebar skal man have et meget got Billard.

Saa har jeg nok, og for andre Smukke
Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —

Sio : po : do !

Ski : olski, dolski, o : podol : ski !

Podolski : o : sio, podol, skio :
Basiopo, dolski : o : basi !

Op emmebasi o podol skio !
Lemme basio podolski, lemme,
Klemme basio podolski, klemme —

Ba : sio : po ! *)

*) "Det mesopotamiske Sprog er et undervært Sprog!"

Ulysses hos Hosberg.

S a n d s e r n e.

(Ester Catull.)

Naar jeg dig seer, Serene, o! da beder

Din Elster: gid jeg lutter Die var!

Og, naar du synger Elstovs Saligheder:

Gid Siel og Krop var fun et Dreprar!

Naar Dusten af den Ambra, dig omgiver,

Mig aander hen i en vellystig Død,

Da denne Son min allersørste bliver:

Gid jeg til denne Dust var eene fod!

Og naar jeg slynget tæt i dine Arme,

Med Bryst mod Bryst til Himlen løftes op,

Da ønsker jeg med Amors hele Varme:

O! gid mit hele Jeg var lutter Krop!

Og da, naar dine Læber mig hendysse
 Med Kys i Kys i en Elysie Blund,
 Da beder jeg, for ganske dig at kysse:
 O! gid min hele Krop var lutter Mund!

 Kom! lad mig see dig, høre dig, Serene!
 Duft om mig! favn mig! kys mig altid her!
 Saa beder jeg til evig Tid allene:
 Gid jeg maae stedse blive den jeg er!

Til Serene.

(Efter Catull.)

Giv mig, Serene! tusind Kys, og atter
Ti Tusind, og saa Tusind nok igien;
Derpaa ti Tusind, under Spog og Latter,
Et Tusind paa ti Tusind stedsehen!

Maar vi paa denne Viis hinanden have
Tre, fire Millioner Gange kyst,
Vi kunne det saa snildeligen lave,
At Ondskab taber reent sin Tællelyst;

Og ingen skal til andre kunne sige,
Som ved den simple Maade mueligt var;
Saa mange Gange kyste han sin Pige,
Saa mange Gange hun ham kysset har.

Horaz og Lydia.

(Efter Horaz.)

Horaz.

Før, naar jeg henrykt ved dit Bryst
Dig, Falske, hørte kielent sige,
At mine Kys var Amors, uden Lige,
Og eene jeg var al din Lyst;
Jeg i din Havn da tænkte med Foragt
Paa Persiens Despot og al hans Magt.

Lydia.

Før, naar din Mund fun aabned' sig,
For mig med Amors egne Kys at sige
Jeg var din allerbedste Pige,
Og ingen Else lignete mig;

Stolt

Stolt af min Elskers hele Kierlighed
Jeg selv paa Noms Gudinde skued ned.

Horaz.

For Cloe staaer nu dette Bryst,
Nu lærer hun mig at foragte Throner,
Maar jeg ved hendes soede Toner
Hensmelter i Elysië Lyft;
Med Glæde skal jeg føle Dødens Slag,
Maar det min Cloe kisser kun en Dag.

Lydia.

For Cephalus jeg brænder nu,
Kun ham jeg kysser, ham jeg eene favner;
Jeg paa hans Skibd Horaz ei favner,
Han kysser vel saa tidt som du.
Tre Gange over jeg glad, naar ved min Død
Jeg ham kun gisr en Time dobbelt sod!

Horaz.

Men, om min Kierlighed paa nye
 Med fulde Flammer atter kom tilbage,
 Hvis, for dig evig at behage,
 Jeg evig vilde Cloe flye?
 Hvis jeg med tusind Kysse sletted ud,
 O skønne Lydia! mit Elskovsbrud?

Lydia.

Skøndt Cephalus er Solen lig,
 Naar den gaaer ned bag Tiburs gyldne Bredde;
 Skøndt du, Horaz! er let til Vrede,
 Og Havets Skum i Falskhed lig,
 Jeg leve vil med dig, og paa dit Skind
 Skal Døden selv din Elskete blive sed!

Til Venus.

Cyprens skionne Herreinde,

Elskovs mægtige Gudinde!

Min Seline falder dig.

O! forlad i Dag Cythere!

Byt det bort for meget mere,

Som hos hende venter dig!

Hendes Huus dig vil afbilde

Hele Paphos i det lille;

Konst, Natur, foreent med Smag,

Overalt Modellen viser

Til Homerers Paradiser

Under min Selines Tag.

Vaarens sidste, beste Gave,
 Rosen staer i hendes Have,
 Rød og hvid og skøn endnu;
 Druen, som dig hjemme fryder,
 Skønket af Seline byder
 Nectar, mere sød endnu.

I din Lystskovs dunkle Gange
 Blandes Mattergalens Sange
 Sødt med Rislen af en Elv;
 Aphrodite! men du glemmer
 Dine Mattergalers Stemmer,
 Naar Seline synger selv.
 Bellyst lokker ikke mere
 Paa dit blomstrende Cythere,
 End paa hendes Opholdsted;
 Men i hendes Die byder
 Dronningen for alle Dyder
 Faunen selv Beskedenhed.

Værdigt Selskab og du finder,

Thi min Elstedes Veninder

Haaer du samsled' her at see;

Hver af dem er en Charite,

Haand i Haand om Aphrodite

Dandser ingen skønnere.

Intet, intet vil du savne!

Giv det alt Olympens Navne,

Saa blir det og Himlen eet;

Og foruden Speil Gudinde

Vil du dig fordoblet finde,

Maar du har Seline seet.

Skynd dig, Jovis skønne Datter,

Kom med Amor, Skiemt og Latter,

Elstovs Guder, Gratier!

Ellers troer din Skald, Gudinde,

At du frygter for at finde

Meer end dig i hende der.

Seiladsen.

See, hun seiler bort! mit Die folger
Bittrende den lykkelige Stavn —
Triller sagte, muntre Bolger!
Bærer hende trygt i eders Favn!
Overgivne, sprudlende Delphiner
Skemtsom rundt om Sluppen bostre sig?
Havets yngste Doridiner
Trække den, Diones Choncha lig!
Muskelklædte, blæsende Tritoner
Undersøtte Nereiders Sang!
Festlig, som da deres Toner
Bød Cytheres Fødsel fordum klang!

Tempes

Tempes spædeste Favon besøge
 Amphitrite første Gang i Dag!
 For, i lette Flugt, at spøge
 Med det purpursode Silkesflag!

Ingen taaget Skye fra Vesten ile!
 Havets Flade glimre, Himmel lig,
 At i klare Solgers Smile
 Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Noe forlod mig med min Pige;
 Ene staarer jeg Arme her igien —
 Amor! bring den Elskelige
 Snart tilbage til sin smme Ven!

L y d i a .

Skøn og fielen, som Cythere,
Hvid og mild, som Cynthia,
Mund, som Hebe, rank, som Here,
Er min unge Lydia.

Ingen af de tre Chariter
Er i Unde hende liig;
Alle Jordens Aphroditer
Falsme, naar hun viser sig.

Som

Som en Straale fra det Hoie,
 Et Blik af Lystets Gud,
 Munterhed i hendes Øie,
 Liv og Bellyst spreder ud.

Paa de hvide, runde Kinder
 Dydens Roseraabne sig;
 Naar hun simler, Sorgen svinder
 Morgenrotdens Fiende sig.

Elskovs Gyder rundt omkrandse
 Hendes mørkebrune Haar;
 Alle Gratierne dandse,
 Om den Skinnne, hvor hun gaaer.

Zephir overgivne spøger
 Med en Fold, nu hist, nu her,
 Som hver Undighed forsøger
 Ved kun halv at skjule hver.

Trinde Bryster kielent bølge
 Af uskyldig Kierlighed;
 Unde, Vid og Dyder følge
 Glade hendes lette Fied.

Noser spire, hvor hun træder,
 Under hendes skønne Fod;
 laus Beundring, Held og Hæder
 Gle hendes Skridt imod.

Frækheds Satyr ørbar flygter,
 Vover ei at see sig møt;
 Smigers lummfe Slange frugter
 Hendes lyse Majestæt.

Hendes sode Smil henriver
 Philosophens marmor Aland,
 Volker og tilbagedriver
 Lige sterk hver vovsom Haand.

Ved at skeue hendes Unde
 Kummer svinder bort i Fryd.
 Ondskab blues ved at synde,
 Naar den kiender hendes Dyd.

Der, hvor hendes Kys opliver,
 Spilder Skiebnen al sin Harm.
 Zembla, Zahra, Herved bliver
 Paradiis i hendes Arm.

Men een Feil har dog min Pige,
 Som det alt fordunkle vil:
 Denne Uforlignelige
 Er desværre — ikke til.

Trostten.

T r o f t e n .

Vis er Døden! Salig Slummer
Venter snarlig Sorgens Ven.
Trostesløse! glem din Kummer!
Snart i Graven endes den.

Hvad er Venskabs varme Glæde?
Favntag af en yndig Møe?
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Bished: du skal døe?

See bag Skyer Solen ile
 Sin bestemte Bane hen,
 Snart den synker for at smile,
 Medens Høvet favner den.

Dine Dages Astenrøde
 Vinker dig til Jordens Skæb!
 Denne Bisched bør forsøde
 Al din Kummer, al din Nød!

Nyd den, fæl den, fat dens hele
 Trostefulde Salighed!
 Sorgens Skyer mildt sig dele,
 Flygte, svinde reent derved!

Bel blev tresold Mørke givet
 Dødens tavse Opholdsted;
 Af! men ei saa mørk, som Livet,
 Er dens Høuers Ensomhed.

Ei forstyrre falske Syne
 Slummeren i Gravens Skind;
 I dens Nat ei Drømme lyne;
 Sovnen der er rolig sør.

Frygt for op til nye Plager
 Snart at vækkes ved dens Savn,
 Ei den Lykkelige nager,
 Som hendysses i dens Favn.

Nei; men den, som rolig hviler
 Hvæget ved dens søde Slum,
 Dobbelt skion opvaghet iser
 Derfra til Elysium.

Og der skal jeg eengang favne
 Dem, som mig forlode her,
 Saligheder uden Navne
 Evig os omgive der!

Og lad det end være længe,
 Mange Aar sig slæbe hen,
 For i hine Glædens Enge
 Siele savne sig igien —

Hvad er Livets længste Plage,
 Uophørlig Bitterhed 112
 Sen Nad af mørke Dage,
 Mod en salig Evighed?

Hvor jeg mellem evig unge,
 Stedse nye Henrykkelser,
 Nyde skal hvad ingen Tunge,
 Ingen Ord mig tolke her!

Q92

Til Psycharion.

Munter iser du dit Maal imod;
Ingen Steen endnu din spæde God
Paa dit Livs begyndte Bane hindrer;
Prydet med Blusfærdighedens Krands
Svæver du i Gratiernes Dands;
Taarefrit dit lyse Die tindrer
Af Ufylldighedens rene Glands.

Ingen

Ingen Skye formørke dette Blif!

Ingen Snarer dine Fødder hilde!

Ingen Irrlys dine Blif forvilde!

Intet øeve dig den Roe du sit!

Bliv bestandig den du er — da lønner
Himlen dig med en dig værdig Ven —
Gode Pige! vælg forsiktig den!

Hør ei strax den falske Amors Bønner!

Thi som Lam imellem Ulve gaae;
Thi som Roser mellem Torne staae;
Saa paa Livets glatte Bane gaae
Evas Døtre imellem Adams Sonner!

Palmines Smil.

"Else Dyden!" lod en ukjendt Nest
Alt tidlig i mit spæde Bryst —

"Vær Dyden troe! saa bød min Fader —
"Følg Dyden!" bød min Lærer mig,
"Og du skal blive lykkelig,
"Hvis aldrig du dens Spor forslader!" —

Jeg saae den i min Moders Blik,
Maar tryg ved hendes Haand jeg gif;

Men ak! jeg saae den giennem Zaarer —
Jeg elsked' ei, men ynkte den;
Thi Rosen er ei Barnets Ven,
Maar Rosens Skulste Torn det saarer.

Jeg

Jeg saae den med et stadtigt Smil,

At vente rolig Dødens Piil.

I Oldingens alt matte Blikke;

Fast stirred' den mod Graven hen —

Jeg frygtede, jeg ærte den;

Men elste kunde jeg den ikke.

Jeg saae den Nordens Fielde lig

Mørkladen, kold, urokkelig

I gamle Fædres stolte Minde —

Jeg den beundringsværdig fandt;

Mit Hoveds Bisald heelt den vandt;

Men Hiertets kunde den ei vinde.

Jeg saae den giennem Hovedbrud

I Moralisten's vise Bud;

Men barst og tor og uden Unde —

Jeg fandt til sidst af Pønsen træt,

At Moralisten havde ret;

Men blev desværre ved at synde.

Jeg saae den agtet, og forsmaaed —

Jeg saae den i den Usles Graad —

Og i den Glades muntre Blikke —

Jeg fandt den kold — jeg fandt den varm —

Jeg fandt den selv i Venstabs Arm —

Men den fortryllede mig ikke.

Jeg saae den i Palmines Smil

Undseelig, munter, lys, og mild,

I al sin Himmelglands og Jude —

Og Sielen foer i salig Fryd

Til dig, guddommelige Dyd!

Jeg nu skal aldrig mere synde.

Jeg nu skal evig elsker Dig!

Du mig skal giøre lykkelig!

Du mig skal uophorlig lede!

Thi min Palmines lyse Smil,

Som straaler af Din egen Ild,

Jeg uophorlig skal tilbede.

Hymne til Smør.

(Et Forseg i den høiere Poesie.)

Som, naar fra Tordendækte Throner
Tolv tretten tusind Millioner
Ex-Seraphiner styrte ned
Med Brøl i Brøl, i Brag af Flammer,
Til evig uudstaaelig Jammer
I Hævnens mørke Opholdsted —

Som naar om Dovres Marmor-Arme
Kamiskatas vilde Stormes Harme
Snoer Lynildsslængens røde Krop,
Mens alle Hvirvelvinde tude,
Og alle Hekkenfielde sprude
Mye Helveder mod Himlen op —

Som Dievlechorets Lyd opspringer

Paa sortegule Mishaab's Vinger

Fra Helvede den Dag i Dag

Hvis Eckoer sig rædsomt blande

I Orthodoxens hule Pande

Med Lovens tunge Hammer slag —

Saaledes hyler, stormer, bruser

En Nasmus Nasmusen blandt Muser

Bed at besynde Smørrets Klub!

Som Odins Piil i Skyen knitter,

Paa Harpen Pegefingren zitter,

Og knuser Klubben, Stub og Stub.

Men Klubbens Hierter, Notabene!

Som, hvis de vare Kampestene,

Maae smelte hen ved Harpens Klang;

Smør bor hver Broders Hierte være!

Smør er vort Haab, vor Lyst, vor Ere —

Og smeltet Smør min Muses Sang.

!

O! lytter Cimbriens Zeloter
 I ægte, ikke Patrioter,
 Som over altig elße Sydse!
 Som see bag Eiderstrømmens Nende
 Vort Nords, den beste Verdens, Ende,
 Og føle: vor Fortred er tydse!
 Thi vældig, som en finlandse Torden,
 Og høi, som en Orcan fra Norden,
 Og stærk, som Salems Flitters *) Skæg,
 Hvis Nodder Evigheden trodser
 Med usorgiængelige Flodser,
 Skal Sangen lyde Væg til Væg!
 For Jorden blev, for Evas Unde
 Fik Adam til at arvesynde,
 For Konger blev, og Keglespil,
 Og hvem man vil, og Cagliostro,
 Cum ceteris in orbe nostro,
 Var min Gudinde, Smørret, til.

Thi

*) Jerusalems Skomagers.

Thi derpaa kan man sikkert slide,
 At Guder og Gudinder vide
 Hvortil den Fløde bruges kan,
 Som man af Melkeveien summer
 I Himmelens store Flødekummer,
 Hvis de har ellers sund Forstand.

Man veed af Hamborgs nye Aviser,
 Fra es til hine Paradiser
 Er nu, desværre! ingen Fart *)
 De Smørret altsaa her ei hente,
 Og det var stygt, at ville vente,
 De skulde spise Brødet bart.

Nei tvertimod i hver en Stierne
 Staaer en Colossus af en Kierne
 Saa stor, som runde Taarn, hvori

Der

*) Man schreibet von Paris, es habe kein Gefahr!

Der kiernes Smør, og man vil slige,
At Maanen selv er een af slige
Planeter, som der kiernes i.

Smør er Naturens første Gave!
Med Smør man alle Ting kan lave!

De sande Viises Steen er Smør!
Sandsynligviis var Chaos Fløde,
Og Smør gaaer stedse Smør imøde
Paa Jorden til den blir, som før.

Hvad blev, trods alle fedte Haner,
Af hine tykke Land-Sultaner,
Borgmestre, Prester, Bisper selv?
Hvis du, veldædige Gudinde!
Lod ei paa deres Tæster rinde
Blessignelsen af Flødens Elv?

Men, siger man, det er kun Toner,
Kun blotte Declamationer,
Kun Ord, med ingen Mening i!

Næt saa! men saadan hør det være,
 Som alle Garder os det lære
 I den sublime Poesie!

Og paa en Tid da alle quæde
 Om vor og hele Jordens Glæde,
 Jeg og til sidst har fættet Mod,
 At nynne med saa lidt fornuftigt,
 Saalysket, soingelhsit og lustigt,
 Som siden Evne det tilled.

Og de begeistrede Personer,
 Som synge Hymner til Patroner,
 Og Ting, jeg neppe nævne tør —
 De gjøre vel! de Landet hædre —
 Men mon de dog ei giorde bedre,
 Ifald de Hymner sang om Smør?

1863-04-20 10:10:00

1863-04-20 10:10:00

Tubelsang

til

Ballademesteren.

Til Pindi stiernekronte Top,
Til Laurbækrandede Castale,
Skal Sangens Jubler hvirvles op
Fra Herthes blomsterklædte Dale!
Hør Phoebus deres høje Lyd,
Med Bellyst hører den, i Muser!
Thi min og alle Danskes Fryd
Fra Harpens gyldne Strenge bruser.

Forlag

Forjag hver mørk og rædsom Skye,
 Apollo! fra dit lyse Sæde!
 Al Sorg og Harm fra Pindus flye,
 Og ingen Sanggudinde græde;
 Men smile, som den Dag, hvorpaa,
 Til Jordens Lyst og Frankrigs Ære,
 Man Verdens største Momus saae
 Til Lyset bringes i Voltaire!

Hver ædel Olding glæde sig
 I vore gamle Trillingriger!
 Hver Yngling fryde sig med mig!
 Og smiler alle Nordanes Piger!
 Hver synge høit paa sin Maneer
 I glade Triller og Nullader;
 Thi see, han quæder ikke meer,
 Som quad de skottiske Ballader.

Kast, o Calliope! dit Blif
 Til hine gyselige Dage,
 Da svært i Tordner de frengik,
 For danske Folk paa skotse at plage;
 Da de med Luurens Turlulu
 De bedste Hjerner grusomt bræde,
 Som ei begreb, hvorlunde nu
 De Qvæder quad, nu Døden døde.

Da flygted' alle Muser bort,
 Fra Codans Skovbekrandte Gredde
 Til Pindus, lukte Templets Port,
 For sig mod Oversald at redde;
 Thi rasende saaes her og der,
 Opmuntret ved min Helts Erempel,
 En skottiæ-dansk Ballade Hær
 At storme fræk mod Musers Tempel.

Men Vellyst sylder Skialdens Bryst
 Til glade Toners Harmonier;
 Thi Hæren svandt, og — såde Lyst!
 Alt længe nu dens Fyreste tier,
 Og dersor Barde! til din Priis
 Skal Harpens hsie Hymner klinge,
 Fordi du kunde stor og viis
 Den Næsen i din Barm betvinge.

Held dig, at du skisndt ung endnu
 Dog slængte Luuren — ach dens Torden!
 Hvormeget Onde kunde du
 Med den ei rettet an i Morden?
 Jeg skialv, da, Noms Dictator lig,
 Du ædelmodigen nedlagde
 Din Magt — o Esterverden sig,
 Mon videre man Seier bragde?

Hin stor ved Steenopsyldte Øer,
 Hin thronende paa Rom's Ruiner,
 Hin kæmpende mod Hydrens Kloer,
 Hin kold ved Cloes kælne Miner,
 Hin herlig ved sin Harpes Klang
 Udsdeligheds Kroner vinder;
 Men du, fordi du ikke sang,
 Blandt alle disse herligst Skinner.

Thi meer end Capitolets Vagt,
 Og meer end Jubas største Løve,
 Meer end Sireners Tryllemagt,
 Hvis Virkning mangen Helt maae prøve,
 Modstod du — med en vældig Arm
 Alcides fældte fun en Drage;
 Men du slog i din egen Barm
 O Helt! et Udyr uden Mage.

Dersor skal fierne Fremtid see
 Dit Navn i andre Barders Sange,
 Naar dine Qvad, som snart skal see,
 Gaae slige Digtes vante Gange;
 Thi det er ei at twivle paa,
 Da du har voldt saa mange Glæde,
 At skønsom mange fleer opstaae,
 Og dig til Ære Hymner quæde.

O gid dog hver en Rimegast
 Af dit Exempel vilde lære,
 At kæmpe mod den stemme Last
 Paa Prent kiedsommelig at være!
 O gid dog hver en Hungers Præst,
 For slig en Lovsang at fortiene,
 Gav Phoebus atter snart en Fest
 Ved at forlade Hippocrene!

Til Dydens Ven
ved Bergers Ød.

Ei Lægen blot, som hans Exempel lærte,
Som ledtes ved hans faderlige Raad;
Men hver, som kiendte hans det sieldne Hjerte,
Deeltager ved hans Vortgang i min Graad.

Selv du, som med et Mod, der aldrig svigter,
End ei paa Hoffets glatte Trappers Jis,

I Stilhed stræber ved opfyldte Pligter
At vinde din Bevidstheds egen Priis —

Og du, som eene samler, for at sprede
Hvad du sortierer ved din egen Flid;

Som til hver Jammers Lindring glad er rede
Med din saa Dagens Nodtørst sparte Hvid —

Du Himsens Ven, som eene Vellyst finder
 I Dydens vundne Seier i dit Bryst,
 I Graads Aftorren paa den Usles Kinder,
 Og i Fortrylelsen af andres Lyst!

Dit Monsters Tab i Berger du begræder:
 "Hvor er en Læge," raaber du, "som han?
 "Hvo brugte saa til Landets Frend og Hæder
 "Foreent Erfaring, Kundskab og Forstand?
 "Hvo leed, som han ved sine Brødres Smerte?
 "Hvo var saa redebon at lindre den?
 "Hvo leved, tænkte, talte, handled, lærte
 "Saa viist og venligt, som min tabte Ven?" —

Aftor din Taare! Bergers Aand omsvever
 Endnu sit elskede forladte Land:
 "Min Callisen!" saa sang Hygæa, "lever!"
 Som Berger længe — længe leve han!

Til Danmark

ved Gerners Liig.

Din Graad var bitter, naar en sielden Mand

Fra dig til Lønnens lyse Tempel ilte;

Meer sindrende den fæd, mit Fødeland!

Hvis og, imens han levede, du smilte.

Til Bogen.

Gaae lille Bog i Verden ud, og vandre
Taalmodig om deri saa langt du kan!
Og taber du dig snart blandt tusind andre —
Saa tab dog ei derover din Forstand!

Om selv din Evighed, som let kan hænde;
(Chi hvad er Evighed i denne Tid?)
Ved næste Paaskeslytten gaaer til Ende —
Saa gaae dog dersor ikke reent fra Bid!

Ei Lyst til Glimmer var din Faders Spore;
 En Nimbus om hans Navn er ei dit Maal;
 Kan du et Aar kun nytte lidt og more,
 Saa slaae dig roligent dermed til Taal!

Dog da din Reise mueligt og kan blive
 Lidt længer — hvo kan saadant forudsee? —
 Saa vil jeg dig din Aar til Afsked give,
 Ifald jeg dser, som ogsaa let kan ske.

Modtag den i din Faders sidste Lære:
 Fri, høflig, aabenhjertet, som du er,
 Du overalt hos Smaae og Store være,
 Mod Fyrsten, imod Bonden, mod enhver!

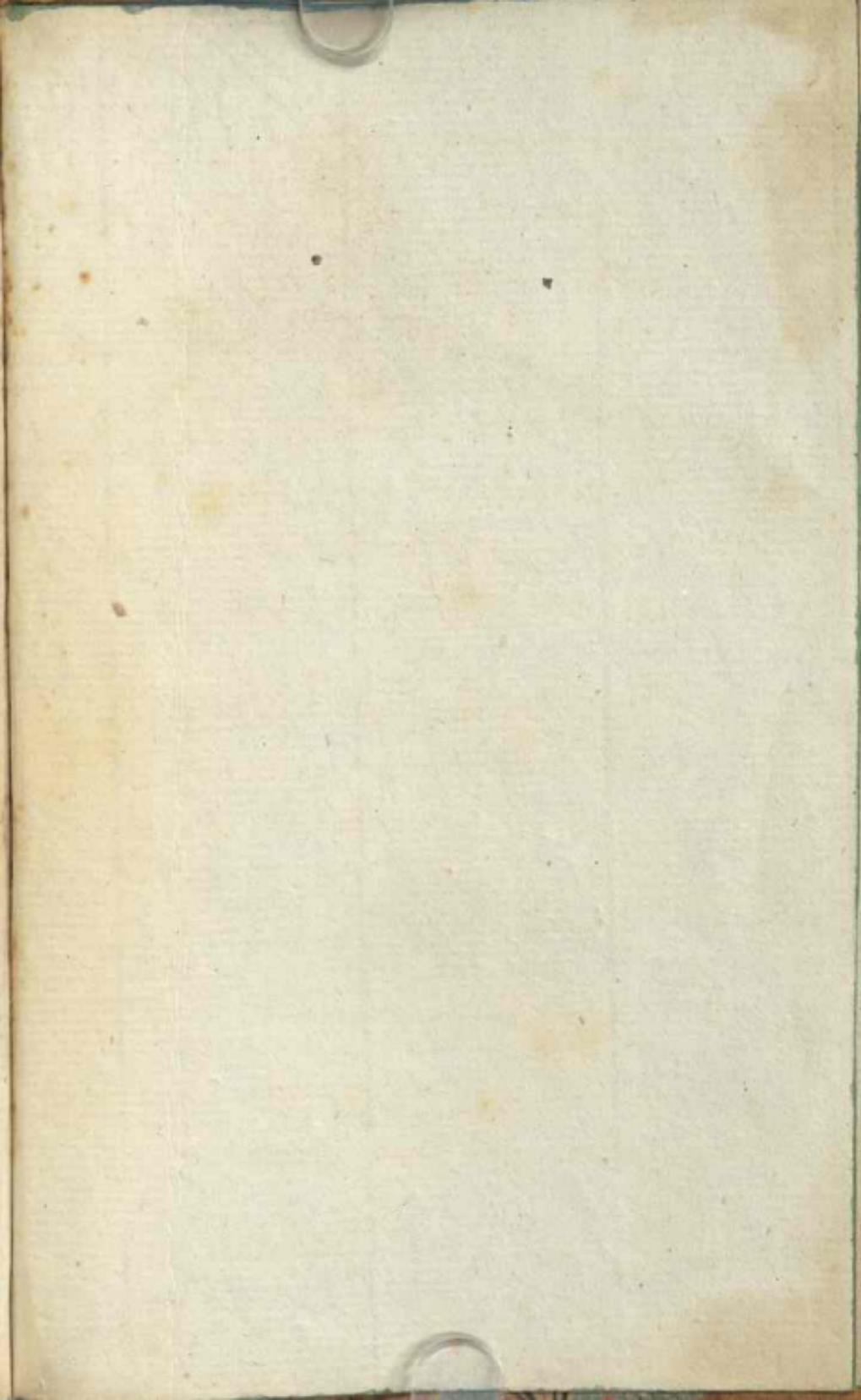
Tal uden Svulst et Sprog, som Maengden fatter,
 Og sig utvungen, som det falder sig,
 Med Suk, med Smil, med Alvor, og med Latter,
 Den smule Sandhed, som jeg lærte dig!

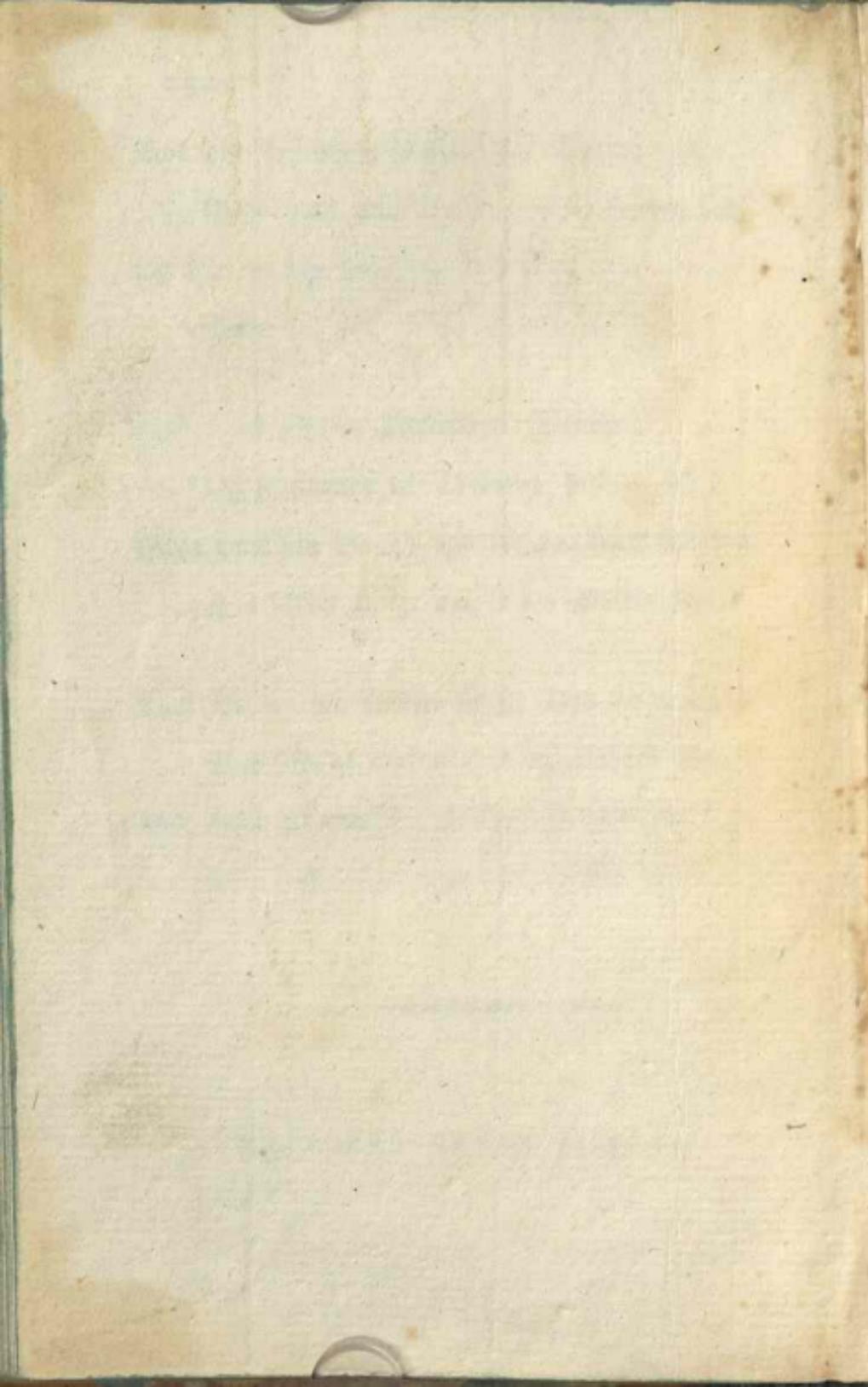
Buk dig for ingen høiforgyldet Daare;
 Gaae ham med Haan forbi til Hytten hen,
 Og seer du der foragtet Uskylds Taare,
 Stræb usortroden at astorre den!

Og møder dig en Recensent i Vaaben,
 Og stiældende til Tvekamp fordrer dig,
 Gaae taus din Gang! agt ikke paa hans Maaben
 Han sikkert langt om længe skötter sig!

Taal alt — det er den største Dyd herneden!
 Vær stolt af Ondes Had og Narres Spot!
 Vær munter! men for alting vær bestedten!
 Det klæder alle unge Bøger got.

Ende paa anden Deel.





14, 15

54, 55

70.

